

હથેળીને ચહેરાનો સ્પર્શ - માત્ર,
 કે
 આધાર ચહેરાને હથેળીનો -
 જીવવા માટે
 ધબકવા માટે
 શ્વાસ લેવા માટે -
 ની -
 એક જરૂરિયાત - અનિવાર્ય
 કે
 સ્પર્શથી જાગતા
 સંવેદનો - આવેગો
 અને
 બસ
 એજ, એટલું - એમ જ.....
 બંધ ચપોચપ હોઠ પર
 સેંકડો સવાલો સળવળે
 ને,
 આંખમાં અપેક્ષાના
 અંગાર પર પોપચાંની રાખ વળે -
 ટેરવાંઓના ઉઘાડ પછી,
 મેઘધનુષ આળસ મરડીને
 રૂંવે રૂંવે જાગે
 ને,
 ઝંખનાઓ હાથ પસારી માગે -
 હિસાબ,
 સ્પર્શની ક્ષણોનો,

પળોનો - મિનિટોનો - કલાકોનો -
 દિવસોનો ને વર્ષોનો....
 કેમ ક્યારેય
 અણધાર્યું સુખ
 શબ્દોના વાઘા પહેરીને
 નથી આવી જતું -
 એક ક્ષણ જીવવાનું
 કારણ બની શકે
 એવું નથી સમજાતું ?
 અચાનક...
 પૂછે છે -
 અપેક્ષા -
 ને,
 બરાબર
 એ જ
 વખતે
 એકબીજાને અડોઅડ
 બેઠેલી બે પાંપણોની
 વચ્ચેથી
 અચાનક
 એક નાનકડી ફરિયાદ
 ગરમ - ખારી
 ભિનાશ
 બનીને
 કોણ જાણે ક્યારે સરકી પડે છે !
 આંસુના ટીપાની સિલ્લકનો સિક્કો
 બંધ મુઠ્ઠીમાં લઈને
 ફરજો જ્યારે
 ઘડિયાળના ડંકા વગાડે
 ત્યારે
 ચહેરો હજીયે હથેળીનો સ્પર્શ
 ઝંખે છે -
 પણ.....

સાવ અચાનક,
ઊડે.... ઊડે....
બટકીને કંઈ તૂટે
રસ્તો ચાલે આગળ આગળ
વાતો જ્યારે ખૂટે

જે હતું તે -
ખોટા જેવું ?
પાણીના પરપોટા જેવું ?
મુઠ્ઠીમાંની રેતી જેવું ?
સર...સર...સર..સર. સરકે !

નાની નાની
સાત ક્ષણોનો સરવાળો
ને,
નાના નાના સાત સ્પર્શના સુખનો ગુણાકાર
શું ફક્ત શૂન્યમાં ?
સાવ અચાનક
શા માટે
આમ બટકીને કંઈ તૂટે ?

એક સંબંધ
જિંદગી આખી
વાતે વાતે ખૂટે !

ઝણઝણ ઝણઝણ થાય મને
ને મીઠું મીઠું ઘેન ચડે,
સાવ અમસ્તો - આમ અચાનક
ઓચિંતો તું મને અડે.

સડપ દઈને જાગ્યો છે તું -
પરીકથાનો રાજકુમાર,
વગડામાંથી જડ્યો મને તું
જેમ નાગણને બીન જડે.

હું જ વગાડું ને હું ડોલું
ત્રીસ વરસનાં તાળાં ખોલું
કોરી સુક્કી આંખમાં મારી
અમલ-કસુંબલ રંગ ચઢે.

હું જ મારી કાળકોટડી
હું મારો એક દંડિયો મહેલ
મેં જ બનાવી, મારી માટે
કાળમીઠ પથ્થરની જેલ.

તરફડતા ધાસની
એક માત્ર તૃષ્ણાને નામ જો હું આપું,
તો તું.

ટુકડે ટુકડે મારા જોડાતાં
સપનાંમાં, રંગોની છોળને
રંગોમાં લાલ રંગ તું.

અડધી મિચેલી મારી
આંખોની આરપાર
ઝલમલતો તડકો
ને તડકાનો ટુકડો - તે તું.

અમથું જરાક તું સામે જુવેને
પછી રગરગમાં દોડે
જે ધગધગો લાવા - તે તું.

અડધા - અધૂરા બધા
અસ્પષ્ટ લાગતા
શબ્દો ખૂટે ને પછી
સાંપડે જે અર્થ તે જ, તું -

તારા વિનાના એક શહેરથી આજ અહીં હું, ચાલી આવી
ખાલીપાના ઢગલે-ઢગલા મારી સાથે લેતી આવી
લઈને આવી મારી સાથે,
ઓણ વખત આ કાળ ઉનાળો
સુકકા - કોરા ભદ્ર આકાશે
તડતડતો રેતાળ ઉનાળો.

ઊંડે ઊંડે નાભિમાંથી ખાલીપાની હૂક ઊઠે
ને,
ફાટે ઘાતી
ચીરી નાખે અંગઅંગને
ડંખે સઘળા સાપ સ્પર્શના
તરફડ તરફડ તરફડતી આ ખુલ્લી - ખાલી આંખોમાં
તિરાડ બનીને ફાટે શમણાં -
તને ઝંખતી સાંજ પડે અહીં
રાત ડૂબશે તારે ત્યાં હમણાં
ખાલી પડખું રાક્ષસ થાતું
બની જાય વૈતાળ ઉનાળો.

ઘેરાયે, પણ વરસે નહીં તું
મારા માટે તરસે નહીં તું
સાવ અડોઅડ બેસીને પણ

આમ જુઓ તો અડકે નહીં તું
તું અડકે તો વાદળ ગાજે
શોષ પડે ને ખખરી બાજે
લાલઘૂમ થઈ તપે ત્વચા
ને આંખો ઝૂકે, સઘળું લાજે
મને દઝાડે ઝાળ બનીને મારો આ શરમાળ ઉનાળો.

તારી વાતો - મારી વાતો
ખાલી વાતો - ઠાલી વાતો
સાત રંગના સાળુ પહેરી અમથી અમથી મ્હાલી વાતો
સ્પર્શનો શૂન્યાવકાશ વિસ્તર્યો
એમાં ફૂલીફાલી વાતો

મને જોઈને સ્પર્શ સમૂળગો
તારે માટે ચાલે, વાતો !
અંગ અંગમાં શોષ પડ્યો
ત્યાં સાત ઘડાની હેલ લઈને
ધમકે બેડે મૃગજળ ભરવા
જોને, હાલી જાતી રાતો.
તરસી વાતો - તરસી વાતો
તરસ તરસતી મારી અંદર
તરસ્યો આ વાચાળ ઉનાળો
ધગધગ કરતું ધગે લોહી
ને સળગે હાડોહાડ ઉનાળો.

તારા સ્પર્શે રાખ ઉડાડી
તેં અડકીને આગ લગાડી
સ્પર્શ કરીને શ્રાપ દીધો તેં
જિંદગીભર જા, ગાળ ઉનાળો.

ધગધગતી તાવડી શી લીસી પથારી,
ને બળબળતો કોલસો આ કાયા
ઉના નિઃસાસા મારા ભાગમાં લખાયા
મુઆ, બાંધી મેં જ્યારથી આ માયા.

મનડું ને દેહ સાવ રખડે હરાયાં
ને છાતીમાં ડૂમા ભરાયા
વ્હાલપનો માર તેં એવો તો મારીયો
કે શ્વાસ અને પ્રાણ બે હણાયા.

પરણ્યાની સોડમાં સૂતી હું એનથી
ને તારો કાં ચહેરો આ ઝળકે ?
રઘવાઈ થઈને હું પાસાંઓ બદલું
ને લુચ્યા, તું મીઠેરું મલકે.

આકાશી તારલા શો જુહો અજવાસ તારો
ઘડીમાં તૂટે - ને ઘડી ચમકે
અમથાં જરાક ક્યાંક ખખડે કમાડ
તોયે જમણી આ આંખ મારી ફરકે.

એકલી-અટુલી તને ગોતવા હું રઝળું
મને પાનીઢંક એરું વીટળાયા
ચાલ હવે ડંખ માર, લોહીઝાણ - લીલોછમ
મારી ઝેર વિના તરફડતી કાયા.

મુઠ્ઠીમાં બંધ એક ભીનો સંબંધ
અને, ગલીઓમાં ગૂંજે છે - ગંધ
બળબળતા માંસની
ને
કડકડતી ખોપરીની ઊભરાતી કેસરી સુગંધ.

આંખોમાં રંગ હવે આતશબાજનો
અને, જીતવાની બાવન છે ચાલ
ભેટીને જીવવાના સોગન લીધા'તા
હવે ક્ષણે ક્ષણે ધરવાની ઢાલ.

શૂન્ય અને ચોકડીની ફેલાતી જાળ
અને, ક્ષણે ક્ષણ સળગે કાળજાળ
જીતવાને માટે જે ખેલાતી બાજી
એમાં શૂન્યોની છે હારમાળ.

સોથી પહેલો પથ્થર મારવાનો અધિકાર
મેં
તને આપ્યો જ છે.
પણ,
તું રોજ મને એ અધિકારની યાદ અપાવે
અને
પથ્થર ફેંકે જ નહીં
તો, હું યે શું કરું ?
તે 'પાપ' નથી કર્યું એમ માનીને
તારા હાથે
સંગસાર થવા હું તૈયાર છું
શર્ત ફક્ત એટલી જ
કે
લોહી નીંગળતો મારો છેલ્લો શ્વાસ
તારા ચૂંબનથી રુંધી નાખજે.
મારા સુધી સમયસર ન પહોંચવા માટે
એટલી સજા તો ભોગવીશ ને ?

વારતા રે વારતા
 આદી વગરના અંતહિન, આ સંબંધોની વારતા -
 હાથ પકડતા - હાથ ઝટકતા,
 લડતાં - રમતાં
 રમતાં - લડતાં
 તડકાના ટુકડા સંઘરતા
 ચારણીઓમાં પાણી લઈને
 સપનાંઓની વેલો સીંચતા -
 ગામના છેડે, વગડાઓમાં - ભટક ભટકતાં -
 જડી આવેલા - મળી આવેલા સંબંધોની વારતા -
 આંખ મળ્યાના હાથ અડ્યાના
 ઢળતી સાંજે બંધ હોઢમાં ઢગલો વાતો - ના કીધાના
 છૂટાછવાયા ચાર પ્રસંગો
 સરક સરકતી રેતીની જેમ મુઠ્ઠીઓમાં ભરી ભરીને
 હકીકતોથી ડરી ડરીને
 ખુલ્લી આંખો બંધ કરીને
 દિવસ રાતભર જીવતા - મરતા - તરફડ તરફડ તરફડ
 કરતા
 સાચાં જુઠ્ઠાં બહાનાં કાઢી
 એકબીજાને કદી ન મળવા વારે વારે કરગરતા
 કદી શબ્દ ન બનનારા આ
 છૂટા છૂટા અક્ષર જેવા સંબંધોની વારતા -

લંબાવું હાથ, તોય અડકી શકાય નહીં
ભડભડતી આગ - તોય સળગી જવાય નહીં
તારો ને મારો આ કેવો સંબંધ
જેમાં સામસામે બેસીને સામે જોવાય નહીં.

આંખોમાં ઉછળતા ખારાં પાણીનો હવે ખળખળતો -
ધસમતો ધોધ
તારી છાતી પર મારી અટકેલી નજરોમાં નકરા આધારની
શોધ

અડધી રાતે મારી આંખો ખૂલે
ને, ભૂલે સ્વપ્નાંઓ ઈચ્છાની ભાષા
ભૂરી, ઉફ્ફાતી ને ધગધગતી રાતમાં

તુંય હોય જાગતો, એ આશા !
હોય તું - તોય તારા હોવાની સાબિતી
માગ્યા કરે મારી જાત.
પડખામાં હોઉં ત્યારે ઊગે છે રાત
ને તું જાય ત્યારે આથમે પ્રભાત.

સગળતી જાતને, ભડકે બાળીને
મારે કરવું અજવાળું તારા ઓરડે
સંબંધો બાંધવા કંઈ સહેલા નથી,
વડ વીંટ્યા વીંટાય નહીં દોરડે.

એકાંત મારી આંખમાં, ને ખાલીપો કાંખમાં
તોય તારા હોવાનો ભાસ
પડખામાં તારા - કોઈ નિરાંતે ઉઘતું
મારી મુઠ્ઠીમાં મારો નિઃશ્વાસ.

મરતા - જીવતા

ઉઠતા - પડતા

દરેક ઉથોડા પાસે જાણે બચવા માટે કરગરતા
સંબંધોની વારતા.

વારતા રે વારતા

ભાભા ઢોર ચારતા

એક હતો છોકરો

ન જાણે કોઈ એનું નામ

ન ગામ કોઈ -

ન ડામ...

દૂરદૂરથી આવતો -

એક ગુલાબનું ફૂલ આપી

છોકરીને સમજાવતો

ને,

છોકરી કાયમ સમજી જ જતી

કે

સમજવાનો પ્રયત્ન તો કરતી, કમ સે કમ.

એક દિવસ એ રિસાણી

સમજણ ના બોજે ભિંસાણી

થાસે થાસે બોજ લઈને

દોષનો ટોપલો રોજ લઈને

આંસુઓનો હોજ લઈને

દોડી આગળ....

આગળ.... આગળ ને આગળ.

પાછળ બધું હેમખેમ

જેમ હતું એમનું એમ

તૂટી પડ્યો સઘળો વહેમ.

છોકરી ગુલાબનું શોધે ફૂલ

સપનાંઓના ડબ્બા ગૂલ

હાથ - જોડી,

ધૂંટણ તાણી માગ્યા કરે એ રહેમ... રહેમ..

પણ, છોકરો જેનું નામ-

ન જાણે કોઈ એનું કામ -

ન ઠામ કોઈ, ન ગામ...

વાપરી જાણે બધા પ્યાદાં

દંડ-ભેદ, સામને દામ.

ઉઠે ઉથોડા - પડે ઉથોડા

વાગે ચાબૂક ઉછળે ઘોડા

હાથી - ઊંટ - દીવાનને રાજ....

અંદરોઅંદર મારતા.

જાને બિછાવેલી બાજી - જાત સામે હારતા.

એક બીજાની સામે લડતી સોગઠીઓને વારતા -

ને તોય -

ને તોય.....

મરતા -

મરતા - જીવતા

ઉઠતા-પડતા

દરેક ઉથોડા સાથે જાણે બચવા માટે કરગરતા

સંબંધોની વારતા -

ભીતર કશુંક ભીનું ભીનું
ઝળહળ ઝળહળ -
અકળ, અચાનક, અમથું અમથું....
બળબળ બળબળ
તારું હોવું
એ જ હવે તો મારું હોવું -
આંખોથી આંખો સુધી
એક સાંજ બળે છે
ભડકે બળબળ -

રાત દિવસની
ઝંખનાઓનું ખૂણેખાંચરે
ટળવળ ટળવળ

આંખોમાં એક સ્વપ્ન
સજળ છે
સળવળ સળવળ
આંખોથી આંખો સુધીના
સ્પર્શોમાંથી
ઝરી પડે અંગારા બધા
ભડકે બળબળ
લાલ ગુલાબી
નીલા પીળા
ધુમ્મસ ઘેરા
અધ ખુલ્લી આંખોના રસ્તા
તારા સુધી લઈ આવે ને
પળમાં બધું
નિષ્ફળ નિષ્ફળ
ભીતર કશુંક કોરું કોરું
અકળ, અચાનક અમથું...અમથું...
નિર્જળ - નિર્જળ.....

સાવ અચાનક
 ઢળતી સાંજે
 લાંબા લાંબા ભરચક રસ્તે,
 બહાર નીકળતાં ઘરમાંથી - કે,
 હરીફરીને પાછાં ફરતાં
 ખાલી લાગે, ઊંડે ઊંડે.....
 સુકું-સુકું બરડ-બરડ કંઈ, 'ખટાક' દઈને તૂટે
 ત્યારે,

એ જ ક્ષણે તું માની લેજે-
 અહીં કોઈ આથમતી સાંજે
 મિત્રો સાથે વાતચીતમાં (!)
 મેં જ તને યાદ કર્યો છે.

ઊંચા ઊંચા પડછાયાથી ઢંકાયેલા લાંબા રસ્તા
 ગેસ-કૂકર, શોપિંગ, નાસ્તો-જમવાનું ને ફોનની રીંગો
 એકલવાયી - ચૂપચાપ કોઈ ઠંડી ઠંડી સૂની સાંજે -
 સત્યજીતનો હસતો ચહેરો.... એકીટસે જોતાં જોતાં
 'ફટાક' કરતી ઊભી થઈને - ઘર છોડીને ચાલી જઈશ હું
 -
 સાવ અમસ્તી વાતો કરવા ક્યાંક જઈને ઊભી રહી જઈશ

ખાલી હિંચકો,
 મારી સામે આંખ મિંચકારી
 મર્માળું - હૂંફાળું હસતો 'આવ' કરીને ઊભો રહે
 ખભા ઉછાળી - હોઠ લંબાવી

'સોરી' કહીને આગળ વધતાં
 માની લઉં હું - કે, તું પણ મને યાદ કરે છે ?

અહીં ચાલશે બધું જ એવું -
 ખાસ ખશું 'ના' કહેવા જેવું !!
 એ જ,
 શબ્દોની જીભાજોડી
 લાગણીઓની ટીંગાટોળી

આગળ - પાછળ - ઉપર - નીચે - બહાર - ઘરમાં
 સાવ અમસ્તી દોડાદોડી !
 ખાલીખમ્મ એકલતાની એ તૂટીફૂટી કોઈક પળે
 ડૂસું જ્યારે ગળા સુધી આવીને અટકે -
 બસ,
 ત્યાં જ બરાબર -
 એકી ઝટકે,
 ઘસી ઘસીને ભૂંસીશ હું -
 એ બધી વાતો - બધી રાતો - ભૂંસ્યા કરીશ કલાકો સુધી...
 કદીક થાડી ઊંઘી જઈશ હું -
 કદીક જાગ કાઢીશ રાતો -
 ખૂટશે બસ 'તું' - તારી વાતો !
 ખાસ કશું બીજું નહીં ખૂટે.....
 આ રોજ - રોજની,
 ભાગદોડની - સડસડાટ એ રફતારોમાં,
 ખૂટશે બસ તું - તારી વાતો !
 કોફીનો એક બીજો કપ ને લાંબી લાંબી જાગતી રાતો.
 બિયરનો એકબીજો મગ - ને ટચાક ટૂંકી પડતી રાતો.

આટલું બધું
 સાવ અચાનક
 આવી રીતે કેમ થાય છે ?
 ખબર નથી, કોઈ કેમ મળે છે ?
 ખબર નથી, કોઈ કેમ જાય છે !
 ખબર નથી કોઈ કેમ મળે છે - ખબર નથી, કોઈ કેમ જાય
 છે.

આમ તો ધાર્યા કર્યું અણધાર્યું તારું આવવું
શર્ત ફક્ત એટલી, તું ધારે ત્યારે જઈ શકે

તું અને હું બંધ - ઉચ્છવાસે સળગતી રાતમાં
સૂરજ ન જુવે આ તરફ શું એવું ન થઈ શકે ?

આંખ મારી બંધ, તારી હોઠના સંસ્પર્શથી
ટેરવાંની તે જ ધારો રૂંવે રૂંવે જોઈ શકે

આપણી હા-નાની વચ્ચે ઝંઝાવાતી વાયરો
એકવાર પામ્યા પછી કોઈ પણ તને કેમ ખોઈ શકે ?

બંધ મુઠ્ઠીમાં તને લઈ આવવાની જીદ હતી
જેણે મને ત્યાં રાખી લીધી એ બીજું કોણ હોઈ શકે ?

આટલાં બધાં ઢગલોક સપનાં ને ટ્યૂકડી વારતા
થાસ જેટલું સત્ય છે જે, તે રમત ન હોઈ શકે

લોહીનો સંબંધ

એક જન્મનું ઋણ માત્ર બની ગયો છે

એક વજનદાર ઉપકાર

જેને વેંઢારવાની ટેવનાં પલાંખા રોજ પઢી જાઉં છું

પોપટની જેમ.

સુકાઈ ગયેલા

તરડાયેલા

ઠંડાગાર સંબંધો

અવાવરૂ ઘર જેવા

ઠેર ઠેર સ્મૃતિનાં જાળાં...

ગદ, ચામાચિડીયાના ફફડાટ ક્યારેક.

તારીખ - વાર - સમયની નોંધ સાથે

ગણેલા - ગણાવેલા અહેસાનો

અને, હું 'ધાવણ-હલાલ' માત્ર.

પિતૃદોષથી પિડાતી કુંડળીના ચક્રો

સૂર્ય - બુધ - શનિ - ચંદ્ર

ને મન શુકની શોધમાં - સતત.

બે હોઠ વચ્ચેથી નીકળતાં

તમતમતાં તીર

નાગી તલવારો સાથે

સતત ઝઝૂમતા - મરણિયા થતાં - 'અમે'

ઢાલ ધરતી - વિંધાતી - નિશાન સાધી વિંધી નાખ

હું

શ્રદ્ધા - વિશ્વાસ - સન્માનને

નેવે મૂકીને.

રોજ એક પગથિયું નીચે ઉતરતા -

અમારા તરફડતા, ડચકાં ખાતા સંબંધો

કશું જ આપણું નહીં, હવે

'હું' અને 'તમે'માં પડઘાય છે

ખાતર-પાણીની ખામી.

પ્રથમ વર્ષગાંઠની મિણબત્તી

ખડખડાટ હાસ્યો

અને

લાળ ભરેલા સ્મિતમાં ડૂબેલા

કેટલાક મટ ઉ પ્રસંગો હજીયે છે આલ્બમમાં

રૂઝિયાઈ રેષ કદેઢીહછીજ

પોસ્ટકાર્ડ સાઈઝની નાનકડી ફેમમાં

ત્રણેય જણાં હજીયે સાથે મુસ્કુરાઈ રહ્યાં છે.

અને,

છ બેડરૂમના ફલેટમાં

ત્રણ મન નથી સમાઈ શકતાં.

દરેક વાક્ય જાણે જીતવા માટેની રમત છે કે યુદ્ધ છે

ઈટીઆરેહખેજ કઢૈહિ ઢૈટી શુકિ

ન્ટી નથી

ઉઢિછે, આ.

જન્મનો સંબંધ

એક લોહીનું ઋણ માત્ર બની રહ્યો છે હવે

લોહી તરસ્યું ઋણ

મારા પોતાના લોહીની તરસ

અને

ઋણ - જન્મનું.

હવે સળગે છે સંબંધો ચારે તરફ
આવે આતશબાજનો ઉઠાવ
મૃત્યુ પામ્યો છે - આ આપણો સંબંધ
હવે ટોપી કાઢીને માથું ઝૂકાવ.

શમણાંના રંગો હવે ઊડી ગયા ને,
ખરે પોપડાઓ ભેજભરી ભીંતથી -
પાયો જ કાયો છે આપણી ઈમારતનો,
છો ને ચણી સોનાની ઈંટથી.

બેમાંથી એક હવે ચાલ્યું જશે
ને પછી ખાલી થવાનો આ માળો
આવનારી ક્ષણને તો તેજ ભાખી છે
હવે કેમ કરી 'હોની'ને ટાળો ?

સંબંધો તૂટશે ને તીરો વઢૂટશે
પછી બધુંયે જાશે રસાતાળ
તોય બધા રસ્તા કંઈ ભોમાં નહીં ઉતરે
ને ભળી નહીં જાય આભ-પાતાળ.

પાંપણ પણ છોડીશ, પલળીને ચૂવાનું
પાણી સુકાઈ જશે કપાળના કૂવાનું
ને, તોય રોજેરોજ થશે સાંજને સવાર
નાનકડો કાંટો બસ છાતીમાં ક્યાંય સુધી ખૂંચતો રહેશે
લગાર -

હથેળીની રેખાઓ એમની એમ રહેશે
બાજુની પથારી જેમની તેમ રહેશે
રાતોની રાતો બસ જાગીને વિતશે
ને હારેલી બાજીમાં બેય જણ જીતશે.

એક ડૂબેલા સૂરજથી તે -
 બીજા ડૂબેલા સૂરજ સુધી
 લંબાયેલી સાતે ક્ષણ
 ને, સાત સુગંધો
 સાત રંગને સાથે લઈને
 બંધાયેલા મેઘધનુષી સંબંધોની
 આખી વસ્તી
 ભટક ભટકતી
 રખડ-રઝળતી
 હજી
 કેમ
 બેચેન ફરે છે ?
 કેમ નથી સમજાતું એને
 જીવવા માટે તરફડતા જે -
 સૌથી પહેલાં એ જ મરે છે
 સરી જાય છે - સરક સરકતી
 સાતે ક્ષણ
 ને, સમય જતાં
 એ સાત રંગ પણ ફીક્કા લાગે
 સાત સુગંધોના એ દરિયા
 અફાટ રણ શા સુક્કા લાગે
 સંબંધો પણ સર સર સરકે
 મુઠ્ઠીમાં જેમ રેત સરે છે.
 કહેવાની જે વાત હતી તે
 કહ્યા વિના પણ
 વાતો ખૂટે
 રાતો ખૂટે
 સંબંધોના ભાથામાંથી સમસમ કરતાં તીર લીલાદમ જે સ્પર્શ
 વહૂટે
 ચૂર ચૂર થઈ ફૂટે આયના
 પુલો બધા તડતડ તૂટે

 તડ તડ તૂટે
 મહેલ - મિનારા

સ્વપ્નાંઓનાં
 ચણ્યા કીધા જે
 કંઈ વગર વિચારે - જાણ્યે - સમજ્યે
 ખરી પડે
 એ બધા બૂરજ
 જે બાંધી બેઠા લાગણીઓના અણઘડ
 કડિયા
 ઘટનાઓના કાટમાળને
 અવશ ઉલેચી
 પડી - આખડી
 અથડાતા - ફૂટાતાં જ્યાં ત્યાં
 શબ્દો આવી ઊભા રહે
 ને
 નજર મિલાવી પૂછે તમને -
 કેમ કીધું તું 'ભેળાં રહીશું ?'
 કેમ કીધું તું 'હળશું - મળશું ?'
 કેમ તમે એમ નો'તું કીધું
 'ક્યારેક છળશું'
 'હોઠ સુધી પણ આવી જઈને
 ક્યારેક ક્યારેક પાછા વળશું'
 'સંબંધોની સીધેસીધી વહી આવતી
 શાંત નદીમાં સાપ બનીને - (શ્રાપ બનીને)
 ડંખ મારશું - સળવળ કરશું'
 કેમ અચાનક ભડકે બળતા
 સંબંધો પણ ઠરતા લાગે ?
 એક અમસ્તી સાદી ક્ષણમાં
 ડાળેડાળે ફૂટી નીકળ્યા
 હવે એ ખરતા લાગે.

 જાગ્યું તું, જે આળસ મરડી
 લાંબી ઠંડી ઊંઘ પછી
 એ નામ અચાનક ઉઘરેડું થઈ સુવાગેલ
 ટપ ટપ આંખો ચૂવા લાગે.....

આંખ હવે આંખોને તાગે
 હાથ પસારી પાછું માગે

 લાવ, તને જે દીધું તે એ -
 લાવ, બધું તે કીધું તું એ -
 લઈ જા બધું લીધું તે એ -

 ભલે, બધુંયે ભૂલી જઈશું
 જ્યાં હતાં ત્યાં પહોંચી જઈને
 જેમ હતાં એમ સુખથી રહીશું
 ખાધું-પીધું - રાજ કીધુંની
 સાવ હડોહડ જુઠ્ઠી વાતો
 માની લે કે કહેતાં રહીશું

 ને, તોય હજી એ સંબંધોની
 આખેઆખી
 સુની વસ્તી
 ભૂખી - તરસી
 ભટક - ભટકતી
 ક્યાં સુધી બેચેન બનીને ફરતી
 રહેશે
 ક્યાં સુધી એ સુખની વ્યાખ્યા
 તારી સાથે ગાળેલી બસ સાત
 ક્ષણોમાં બંધાઈને
 કરતી રહેશે - કરતી રહેશે.....

 ઢળતા સૂરજને ઓછાણે
 ઢાળ ઉપર
 અહીં ઊભા રહીને
 આપ્યાં - લીધાં જે ચૂંબન
 તે કેમ કરીને ભૂલી જઈશું ?
 સભર ભરેલા ભીના સ્પર્શો
 આંખોમાં આંખો નાખીને
 નહોતી કીધી
 જે જે વાતો
 એ બધી પણ મારી પાસે
 વણબોટી અકબંધ પડી છે
 ફેંફા કરીને પાછી આપું - બધી
 રાતો,
 તારા વિના ખેંચી કાઢી
 ખુલ્લી આંખે

બે શરીર
ને, એક પથારી
અર્ધી તારી અર્ધી મારી
બધું વહેંચી લીધા પછી -
જોઈએ તેટલી છટકબારી
હોઠ ઉપરની સુક્કા છારી
પાંપણ બારી
તારી કે મારી ?

સૂરજ ડૂબે - સૂરજ ઊગે
આંખો જાગે - આંખો ઊંઘે
વાતોના કૂલોને સૂંઘે

ચાર દિશાથી આવે રસ્તા
મનના ઘરને બત્રીસ બારી
રોજ સવારે રાત પડે
ને, રાતે લાગે સવાર સારી

અડધા-પડધા શબ્દો સાથે
અડધી-પડધી વાતો વાગે
વાતો બધી સારી-સારી

ઠંડી ઠંડી રાતો જાગે
હાથ અડેને ચાબુક લાગે

આંખો હવે આંખોને વાગે
બધાં સપનાં પાછાં માગે -
બે શરીરને એક પથારી
આંખો કોરી - હેયું ભારી
એક શરીરને બે પથારી
બેઉ મારી - બેઉ તારી

‘સત્ય’ના સંદર્ભો જુદા થઈ ગયા છે
જે કાફર હતા તે ખુદા થઈ ગયા છે.

હમસફર જે રહ્યા છે, તે રહ્યા છે રકીબો
જે મિત્રો હતા તે બધા ક્યાં ગયા છે ?

‘હું અડકું તે સોનું’ એ માગી લઈને
જુદાઈના ગમ ક્યાં મેં ઓછા સહ્યા છે.

લાગણીના સંદર્ભે શબ્દો હંમેશા -
મને ઓછાં પડ્યા છે, ને પડતા રહ્યા છે.

તડકો - પડણાયાને બળબળતી સ્મૃતિઓના
બધાયે પ્રસંગો મેં હજી ક્યાં કહ્યા છે ?

એકવાર - બસ એકવાર

તું

મારી અંદર ફેલાતો જા,
આંખનું કાજળ - હોઠની રંગત
સાથે લઈને રેલાતો જા,
સુક્કા-સુક્કા તતડી ગયેલા
અંગ ઉપર

તું

છાલક થઈને
'છપાક' દઈને વાગ જોરથી
રોમ રોમ પર ફીણફીણ થઈ વિખરાતો જા.
બંને કાંઠા તોડી નાખી
બસ, ધસમસતો વહી આવ તું
બુંદ બુંદ થઈ આખેઆખો
મારી અંદર ઠલવાતો જા,
અંગ અંગ ને ભીંસ દઈને
ચૂર - ચૂર કર, લોહીના લયમાં ભેળવી દે તું
રંગના કૂંડા ભરીભરીને કમખા ઉપર ચિતરાતો જા
બત્રીસ કોઠે દીવા થઈને
મારી અંદર ઝળહળતો જા.

તમને ક્યારેક થતું હશે નહીં?...હું તે કાંઈ માણસ છું ?
મનેય થાય હોં ! ઊંડે ઊંડે...હું એ ભાઈ, માણસ છું.

દૂધ-દવા-કરિયાણું-ધોબી-સ્કૂલ-વીજળીને ઇલાખાંઓના
લાંબા લય બિલોની નીચે દટાયેલો માણસ છું.

જિંદગીની ખરલમાં હું દરેક લસરકે કડવો થયેલો
દરેક ઘટનાને લીધે જાણે વધુ ઘૂંટાયેલો માણસ છું.

સાતને વીસની વિચાર લોકલ,
ફાઉન્ટનના વડાપાંવમાં લપેટાયેલા લંચ ટાઈમને લુસલુસ
ખાતો
રવિવારને છોડીને હું રોજ રટાયેલો માણસ છું.

બ્રીચ કેન્ડીના શો-વિન્ડોઝની મેની ક્વિનથી શરૂ કરીને
બેરીના કકળાટ સુધી હું લંબાયેલો માણસ છું.

ચાર વાગ્યાના નળની સાથે 'ધબ' કરી સફાળી ઉઠતી
બેરીના પડખામાં
રોજ ઠેલાતો - હડસેલાતો તરછોડાયેલો માણસ છું.

ક્યારેક બેરીનો ગજરો ને ક્યારેક ચોકલેટ નાનકા માટે
કવિઓ અને કવિતાઓ માટે સાવ ભૂલાયેલો માણસ છું.

આમ તો જાણે, બધા કહે છે -
લાગણીઓની બાબતમાં હું સાવ કટાયેલો માણસ છું.

કૂદકે - ભૂસકે ઊંચા વધતા સાત ટાપુના શહેરને જોતો
ચાલીની પરસાળમાં બેઠો ડઘાયેલો માણસ છું.

માત્ર પથારીના સંબંધ આપણા,
પથારી જેવા જ.
જગ્યા ન હોય તો વીંટો વાળીને ઊભા કરી દીધા
અને જરૂરિયાત પ્રમાણે પાથરી દીધા - જેમ ફાવે તેમ !
જરૂર ન હોય ત્યારે
કોઈને ખબર ન પડે એમ પલંગના બોક્સમાં બંધ કરી
દીધા
ડ્રોઈંગ રૂમમાં 'એથનિક ટચ' માટે લાવીને મૂક્યા,
ત્યારે આભલા-ભરતની ચાદર બિછાવી દીધી !
એક ચાદર મેલી થાય તો કાઢીને ફેંકી દીધી
નવા રંગની ચાદર પાથરી દીધી - જ્યારે ફાવ્યું ત્યારે !

થાક્યા-પાક્યા લંબાવ્યું -
ને.....
નહીં તો દિવસો સુધી ઢૂંક્યા ય નહીં - એ તરફ!

યાદ કરવું હોય તો
 બધું જ યાદ આવે
 અને
 યાદ આવે પછી કશું જ યાદ 'કરવું' ન પડે.
 પોપચાં ખુલ્લાં રહી જાય
 પડખાં બદલાયા કરે
 ગરમ-ખારું પાણી આંખોમાંથી
 સુક્કા ગળાને ચચરાવતું
 ટપક્યાં કરે - રાતભર
 ને, ઓશિકું પલળી જાય - તરબતર
 સવારે ઊઠો ત્યારે
 'ગાઉન'ની જેમ રેશમિયું સ્મિત પણ
 વગર ભૂલ્યે ચિપકાવી લો.
 બીજું બધું ભૂલવાનો ભ્રમ ટકાવી રાખીને
 રૂટિનની શરૂઆત થાય.....
 આમાં..
 પણમાત્ર એક દિવસ
 જો તમે રજા પાડો તો,
 જાણો માન્યામાં ન આવે!
 મહેરાંઓ વિનાનો તમારો ચહેરો કોઈને રૂપાળો ન લાગે
 તૂટીને કોઈનો ખભો માગે
 ત્યારે જ તમને સમજાય
 'આધાર' શબ્દ તો તમે ચેકી નાખ્યો હતો
 તમારા પોતાના શબ્દકોષમાંથી - હિંમતપૂર્વક.
 'સંબંધોની જરૂર વળી તમને ક્યાંથી પડી ?!'
 સવાલો તમને આરપાર છેદીને નીકળી જાય - છેદતા રહે
 અને એમાંયે,
 જ્યારે
 કોઈ સાવ 'સ્વજન'
 તમને પૂછે
 'યાદ આવે છે. ક્યારેક.....?'
 તો ?!

તું મને મળ્યો.... સાવ પહેલી વાર
 એ ક્ષણથી લઈને હજી હમણાં,
 તું ગયો ત્યાં સુધી
 આપણા સંબંધોનો રંગ પળે પળે પલટાતો રહ્યો છે...
 ..ક્યારેક વહેલી સવારના ફૂલો જેવો
 સ્વચ્છ, નિર્ભય, ધોયેલો ઝાકળભર્યો તાજો તાજો સુગંધી
 રંગ !!
 ક્યારેક મોરપિચ્છ જેવો
 ચમકદાર, રેશમિયો, અજબ નજકતભર્યો
 વ્યવસ્થિત ગોઠવાયેલો
 અને છતાં, વગડામાંથી અચાનક જડી આવેલો રંગ !
તડકાની તીવ્રતાથી
 ચામડીને આરપાર વીધીને દઝાડે-તરફડતી તરસના
 શોષથી
 સુકાતા ગળાને ચરચરાવી જાય એવો ધગધગતો રંગ !
 તો
 ક્યારેક ઝાંઝવા જેવો લાગતો સાવ,
 ઘેરાયેલાં વાદળોની અંધકારભરી અકળામણવાળો
 ધોધમાર વરસાદનાં બુંદ બુંદને તરસી જતો
 આશા - અપેક્ષાથી ભરેલો ફરિયાદી રંગ !
 વળી,
 મુશળધાર વરસતો ક્યારેક,
 રોમ - રોમને ભીંજવીને તરબોળ કરી જતો
 ભીની ભીની તૃપ્તિનો હરિયાળો રંગ !

...દીવાલ સાથે માથાં પછાડી પછાડીને
 હતાશ થઈ જાવ છતાં
 કાંગરીયે ન ખરે - એવાં, ચસોચસ ભીડેલાં કમાડની
 એકલતાનો,
 અકળ મનની અટપટી ગલીઓનો કાળો ડિબાંગ રંગ !
 આંખ ખૂલે ત્યારે
 અજવાળાંથી અંજાયેલી આંખોમાં દૂપાયેલી
 ઉજાસની ઝંખના - છતાં,
 અચાનક આ...ટલા બધા અજવાળાંને ખમી ન શકાતા
 આભાસી અસ્વીકારનો રંગ !
 ..અને ક્યારેક તો વળી
 મેઘધનુષ્ય જેવો આકર્ષક, નમણો
 અલૌકિક અને છતાં આભાસી -
 અસ્થિર હોવાની પૂરેપૂરી શક્યતાઓ સાથેનો ક્ષણજીવી
 રંગ !
 અને એ બધા જ રંગોના શંભુમેળાની વચ્ચે,
 શાંત - તેજસ્વી
 સ્વસ્થતાનો દૂધિયો રંગ !....
 ..ઉબડ-ખાબડ કાંટાળા રસ્તાઓની
 આપણી સફર દરમિયાન
 મારા હાથને પકડી રાખતો
 તારી સમજદારીનો, મજબૂતીનો
 સત્ય અને સાતત્યનો
 શુદ્ધતમ સફેદ રંગ !
 આપણા સંબંધના પલટાતા રંગો - બધા જ રંગો
 એમાં સમાઈ જાય છે...સમાઈ ગયા છે !
 મારા બધા જ સવાલોના જવાબો
 તારા સ્પર્શમાં - તારા સ્મિતમાં - તારા સાનિધ્યમાં
 આપોઆપ પ્રગટે છે !
 હું ધીમે ધીમે સફેદ રંગના તારા વિશ્વાસથી ઘોળાવા લાગી
 છું....
મને થોડોક સમય આપજે - હજી,
 મારાબધા જ રંગો સમેટવાનો,
 એક ચપટી સિંદૂરની ભૂરકી છાંટીને
 મને ભેળવી દેજે
 તારા શ્વેત - શુદ્ધતાના
 સત્યના સામ્રાજ્યમાં !

માણસની યાદદાસ્ત ગજબ ચીજ છે !
વર્ષો સુધી દર્દના પોપડા જામતા જ જાય
ને તોય
નાની અમથી ઠેસ
બધું જ ઉખાડીને સાવ જૂના ઘામાંથી લોહી કાઢે.

એકાંતનું કારણ હોઈ જ કેવી રીતે શકે ?
ને, અસ્તિત્વના ટુકડાઓને કેવી રીતે વીણી શકાય ?
છતાં
આંખોના રણને આંસુથી સિંચવાનો પ્રયત્ન તો આપણે સૌ
કરીએ જ છીએ ને ?

જાતને છેતરવાની સાલી, મઝા પડે છે, નહીં ?
એહડેસિવથી માંડ માંડ ચોંટાડેલા નાજુક અસ્તિત્વ ઉપર
રંગરોગાન કરીને બીજાને તોડવાનો સંતોષ
કેવો અદ્ભુત - કેવો ગળચટ્ટો લાગે છે.

માણસની યાદદાસ્ત પણ ગજબ છે
બીજાના ઘામાંથી પોપડા ઉખાડતી વખતે
પોતાના ઘા કેટલી આસાનીથી ભૂલી જાય છે !

મને લાગે છે
હું ખરેખર 'સેડીસ્ટ' છું
મારા પોતાના સ્વપ્નોને તરફડી - તરફડીને
મરતાં જોવાની
મને હવે મઝા આવવા લાગી છે.

મારી પોતાની લાગણીઓ
જ્યારે છેલ્લાં ડચકાં લેવા લાગે
ત્યારે, અજબ સંતોષની લાગણી ફેલાઈ જાય છે
તન-મનમાં !

વચન આપ્યા પ્રમાણે જો તું સમયસર આવે
તો ખોટા પડ્યાંની - અણગમાની લાગણી થાય છે.
એકલા પડ્યાં રહેવામાં
'નિગલોકેટડ' અનુભવ કરવામાં
એક છાની મઝા પડે છે.

મારા જ ચણેલા મહેલોને
લાત મારીને તોડ્યાં પછી
કૂર અકૂહાસ્ય કરવામાં એક અદ્ભુત સુખ છે,
એ તો હજી હમણાં જ સમજાયું છે.
કોઈ પ્રેમ દેખાડે, કૂણી દિશાઓ ફંફોસવાનો પ્રયાસ કરે
તો,
પોલી-બોદી સહાનુભૂતિના રણકા ખખડ્યાં કરે છે.

પણ હા,
કોઈ એકાદી કેસરી-એકાંત સાંજે
મારી લાગણીઓ જીદ પકડી બેસે
સંવેદનાઓ ડૂસ્કે ચડે
ત્યારે શું કરવું એ હજી નથી સમજી શકી.

એક ઉંબર પર ઝાટકા સાથે તોડીને જે ફેંકી દીધું તે
એ તારે માટે બંધન હતું
અને મારે માટે અવલંબન.
ભૂલો હોય છે - થાય છે, સૌની,
પ્રમાણભાન તો હોય ને, સજા આપતી વખતે ?!
પહેલીવાર પોતાના પગ પર ચાલતાં શિખેલું બાળક
કદાચ, પડી જાય.. પડી પણ જાય !
એક કે એકથી વધુ વખત,
તોય,
પગ કાપીને ફેંકી શકાય ? માત્ર સજારૂપે ?
પંખીને પાંજરાની સલામતીનો અહેસાસ થયા પછી
મુક્તિની સજા ફટકારવાનો અધિકાર છે, કોઈને ?

માગણીઓ નકારી શકાય... અધિકારો અવગણી શકાય...
પણ લાગણીઓને - સંવેદનાઓને
આમ સાવ ખંખેરીને સ્વસ્થતાપૂર્વક કેમ ચાલી જઈ શકે,
કોઈ પણ ?

એક વ્યક્તિ પાસે એનો અર્થ - એનું અસ્તિત્વ
એનું અવલંબન ખૂંચવી લેવાની સજા.....
....શું એટલો મોટો કોઈ પણ ગુનો છે ખરો ?

મારી અંદર - બાહર
ઉપર - નીચે
આગળ - પાછળ
તું!
ધાસ ભરીને
સુંઘી જોઉં
તો
નત - ઉત્તત
આ સ્તનની વચ્ચે
તું - માત્ર તું!
ખચ્ચાક દઈને
નસ કાપીને
ધકધક વહેતા લોહીને જોઉં તો
લાલ રંગના
ટીપે ટીપે
વહેતો રહેતો તું!
આંખ મીચીને
સહેજ અમથી અંધારા એકાંતને જાણું
ત્યાં
એક વિલસતું સ્મિત લઈને
રંગરંગના વાદળ વચ્ચે
ઊભરાતો જાય તું!

આંખો ભીની
હેયું ભીનું - આંસુ ભીનાં મારા
સૂરજ ડૂબે - સાંજ પડે
હું સપનાં ગૂંથું તારા.

મને ખબર છે - તને ખબર છે
સાવ જિંદગી નાની
પગલાં આપણાં જ્યાં પડે ત્યાં
છાપ નથી રહેવાની.

રેતી કોરી - રસ્તા કોરા - કોરા સાવ કિનારા,
ખાલી મુઠ્ઠી - ખાલી આંખો - ખાલી વરસો મારા

રોજ સવારે રોજ સાંજના
સપનાઓનાં જાળાં
આજે જ્યાં મહેફિલો છે ત્યાં
કાલે પડશે તાળાં.

તારી મારી હથેળીઓની
ગૂંચવાતી - ગૂંથાતી રેખા
માગે છે એક એવી પળ
જ્યાં બે નામને જોડી દેખી બની જાય એક માળા.....
મણકે મણકે બાંધે -
ને ટુકડે ટુકડે સાંધે
એવી પળના રંગે -
એકબીજાનો સંગ
આવે બધાં સુખો સૂંવાળા.....

મારા જીવતાં જ મારું શ્રાદ્ધ કર્યું તે
ને છતાં
અતૃપ્તિ ખુલાસા માગતી ભટકે
જર્જરિત સંબંધોના ખંડિયેરોમાં..આજ લગી.

તારા હોઠથી
 મારી ખુલ્લી હથેળીઓ સુધી લંબાયેલી
 મોનની વણઉકેલી ગૂંચવણોવાળી અંધારી ગલી
 લોલકની જેમ
 તારી 'હા' અને 'ના'ની વચ્ચે
 અસમંજસમાં અટવાયેલું મારું અસ્તિત્વ
 તારા સ્પર્શમાં પિગળી જતી
 ગરમ ગરમ મખમલી રાત
 અને
 ખાલી પથારી સાથે ઉગતો
 સવારનો ઠંડોગાર સૂરજ
 તું હોય -
 આસપાસમાં,
 તારી છાતી પર માથું ટેકવી શકું ત્યાં સુધી જ
 માની ન શકાય છતાં
 ચગળવી ગમે એવી
 સ્વપ્નીલ - વજનદાર - વાહીયાત (!) વાતો
 પછી
 એકાંતની સૂની ક્ષણોમાં
 ફરી લોલકની ટીક - ટીક
 અવિશ્વાસ - વિશ્વાસ
 અસ્વીકાર-સ્વીકાર
 આભાસ-સત્ય
 ના-હા
 ક્યાંક કેન્દ્રબિંદુ શોધીને મારા અસ્તિત્વને સ્થિર કરવા
 મથામણ કરતી હું -
 ક્યારેક જવાબ આપી જતું મારું ઘેર્ય,
 અને ફરી માથું ઊંચકતો તારો સવાલ,
 'હવે હું જાઉં?'

અચાનક સંબંધ છટક્યો

પડ્યો...

ને તૂટી ગયો

સમયની સાવરણી ફેરવી ફેરવીને થાક્યા છતાં

હજીયે - કરચોથી મારાં તળિયાં લોહીલુહાણ કેમ થઈ જાય
છે ?

તૂટેલા મંગળસૂત્રના દાણા

હજીયે મળી આવે છે અવારનવાર

ચાદરમાંથી ગુલાબ-મોગરાની એ સુગંધ હજીયે જતી નથી

લોહીના ધાબાં જેવાં લાગે છે ગુલાબની કચડાયેલી
પાંદડીઓના ડાઘ

ચોળીને ચોળીને નાહ્યા છતાં

સતત વીટળાયેલા એ સર્પીલા સ્પર્શની ધ્રુજારી ઘટતી નથી
લીલા સાપ સરકવા માટે છે મારાં સ્તનોની વચ્ચે ગમે ત્યારે
!

લાલ રંગને જોઈને ઉબકા આવે છે

અને લગ્નના ઢોલ સીધા મારી છાતી પર જ પીટાય છે

શરણાઈ સાંભળીને શ્વાસ ગૂંગળાવા કેમ લાગે છે ?

છેડાછેડીનો એ ટુકડો તો ક્યારનો ફેંકી દીધો છે ને ?

તો ખીંટી પર આ શેનો આભાર લટક્યા કરે છે ?

'સુખ'
એ પ્રાગઐતિહાસિક કાળનો શબ્દ છે મારે માટે
એના અવશેષોને
સાયવી - સાયવીને
મ્યુઝિયમમાં ગોઠવ્યા છે મેં
કાયની કેબિનેટમાં
અને ઉપર
તકતી લગાડી છે
"Fregile-Do Not Touch"

સાંજને ઉંબર આવ,
આપણે રમીએ થોડું અંગત-અંગત
પોતપોતાનાં મહોરાં ચીરી
માણી જોઈએ સાચી સંગત

તું ડરવાનું છોડી દે
હું ભાંગી નાખું ભ્રમ બધાયે
છલનો ઢાંકપીછોડો છોડી
અપેક્ષાઓના બંધન તોડી
અવલંબનનો અર્થ શોધીએ
ગઈ તે ક્ષણને વિસરી જઈને
વિશ્વાસની વ્યાખ્યા ફરીથી લખીએ

જૂનાં નામ હું ભૂસીં નાખું
લીટા બધા લૂઠી નાખું
કોરો કડકડતો કાગળ લઈએ
એક-બીજાની સાથે રહીને
નવી જ કોઈ રચના કરીએ

તૂટેલા-ફૂટેલા ટુકડા
કોઈક કાળા -કોઈક ઉજળા
એક પેટીમાં મૂકી દઈને
ઊંડી ઊંડી નામ વિનાની એક નદીમાં વહેવા દઈએ

સાંજને ઉંબર આવ,
આપણે રમીએ થોડું અંગત - અંગત.....

આકાશ ક્યારેય તૂટી પડતું નથી
 નથી બે ઘરોને જોડતા રસ્તા જમીનની અંદર ઉતરી જતાં
 યથાવત્ રહે છે બધું જ
 સંબંધો તૂટે છે ત્યારે
 માત્ર તમારા હાસ્યમાં એક વધુ તિરાડ પડે છે
 આંસુથી કાળા કાળા ડાઘ પડતા જાય છે
 ઓશિકાં ઉપર અને આંખ નીચે
 એકાંત નહોર ભરીભરીને ઉઝરડા પાડતું રહે છે
 અને
 ઘવાયેલું અભિમાન
 આસપાસ એક કિલ્લો ચણી લે છે - અભેદ
 સ્મરણોના, સંવેદનોના આધારે
 એક વેદનાની વેલ ચઢતી જાય છે
 ઝૂલ્યા કરે છે - રાત - દિવસ
 ભાષામાં શબ્દો ખૂટતા જાય છે
 પણ
 તક મળે એટલે તીરની જેમ છૂટે છે
 બરાબર મર્મનું નિશાન સાધીને
 હું અને તું બની જઈએ છીએ
 અર્થ વગરના સંભાષણોનો એક કોસ
 જેને ઊંચકીને જાતે જ જડાઈ જવા માટે આગળ ને આગળ
 વધતાં
 જઈએ છીએ !
 ઘડિયાળના કાંટા દરેક મુલાકાત વખતે
 વધુ ને વધુ ધીમા ફરતા લાગે છે
 અને છેવટે બ્રહ્માસ્ત્ર છૂટે છે
 આખાં બ્રહ્માંડને રસાતાળ કરીને
 આપણો એક પણ ઘા બીજાને નથી દેખાયો
 એનો પાશવી આનંદ લઈને ચાલી નીકળતી વખતે
 પાછળ ફરીને જોવાની હિંમત પણ નથી દેખાડી શકતા

 લાગણીઓ - વચનો - ક્ષણો અને સંબંધો
 બધું જ ચૂર ચૂર થઈ જાય છે
 અને છતાં
 આકાશ તો નથી જ તૂટી પડતું.

હું પૃથ્વી,
મારી ધરી પર સ્થિર થવા મથતી,
બીજાના અસ્તિત્વો
ટકાવી રાખવા
મારે સ્થાને અવિચળ
કટિબદ્ધ !
તું -
આકાશ - પાતાળ
મારી આરપાર
મને વીંધતો....
એક અસ્થિર અવકાશ
બીજો કથાતિત આભાસ
અને છતાં,
આપણું બ્રહ્માંડ
એક - અવિભાજિત
અનિવાર્ય !

મને હજીયે સંભળાય છે
 ગરમ ગરમ ધાસનું એ લયબદ્ધ સંગીત,
 તારા પ્રત્યેક ચૂંબનની સાથે
 મારા હાથમાંથી સરકતી ગયેલી
 રેશમી મુખવટાની લગામો,
 તારા દરેક આલિંગન સાથે
 મેં મારી જાતને તારી વધુ ને વધુ નજીક,
 તદ્દન - નજીક
 અનુભવી હતી..
ધુમ્મસ બધું જ હટી ગયું હતું
 ને
 એ ઝાકળભીની સવારના સૂર્યોદય સમયે
 મેં
 તારો હાથ મજબૂતીથી પકડીને
 ઘસઘસાટ ઊંઘી જવાની ભૂલ કરી
 મને લાગ્યું કે તારા વિશાળ બાહુ પર મૂકાયેલું
 મારું માથું તદ્દન સલામત છે
 કમરામાં પડદા ખેંચીને કરેલા આછા અંધારામાં
 મને લાગ્યું કે
 તડકો હવે નહીં જ પડે
 પણ..
 ...સવારે
 મને સમજાયું
 કે
 એ આખીયે ઘટના
 જિંદે ચડેલા બાળકને મનાવવા માટેની
 'મેચ્યોર' અને 'સાવધ'
 રમત માત્ર હતી
 હતી ને ?!

કેટલીયે સદીઓથી
હું
રાજ જોઉં છું!
આપણા અદ્વૈતની એ આલિંગનબદ્ધ ક્ષણની...
... જ્યારે
તારીયે જાણ બહાર - ચૂપકીદીથી,
તું
સૂક્ષ્મ બનીને
મારી અંદર દાખલ થઈ જાય,
મારી નસ-નસમાં વહેવા લાગે,
એક આકાર બનીને - અદીઠ છતાં, અનુભવી શકાય તેવો
મારા શ્વાસથી શ્વસે,
મારા લોહીથી વધે,
મારા હાડ-માંસથી ઘડાય....
...તું - ફરી એકવાર
કેટલીયે સદીઓથી હું એ ક્ષણની રાહ જોઉં છું!
મારા આખાયે 'હોવા'પણાને ભૂંસીને
એક નવા જ સ્વરૂપે નવઅવતરણની ક્ષણ!
તું અને હું, છીએ - રહીશું....
એવો વિશ્વાસ આપતી
બે નાનકડી ચમકતી કીકીઓ વચ્ચે
ઊભરાતી આપણા શ્વાસના સત્યની ક્ષણ!
તારા પુનર્જન્મની એ ક્ષણે
મને અંગ-અંગને ચીરી નાખતી
મેઘધનુષી વેદના આપીને
ઉફણાતા શ્વાસની વચ્ચેથી
સમગ્ર અસ્તિત્વને ફાડીને
નીકળેલી મારી ચીસના આઠમા સૂર સાથે
એકસૂર થઈ જાય....

...તારું પ્રથમ રૂદન!
જે રોજેરોજ પ્રગટે પછી,
વિશ્વની તમામ ભાષાઓના સૌથી ઉત્તમ કાવ્ય - મારા
હાલરડાંના રૂપમાં,
....હું કેટલીયે સદીઓથી એ ક્ષણની રાહ જોઉં છું!
મારા સ્તનમાંથી
મારા અસ્તિત્વને વિકસાવવા માટે જ, માત્ર
અહમને ઓગાળતી અમૃતધારાથી
ભીંજઈ જતી મારી કાંચળીના બંધ બાંધતી વખતે
ચચરી ઉઠે જ્યારે,
તારા પ્રથમ દંતક્ષત!
તારા મેલા - ઘસાયેલા ઘૂંટણ
અને
લાળના ફીણફીણ ભરેલા સ્મિતમાં ડૂબી જાય
મારું કહેવાતું 'સ્ત્રીસહજ આકર્ષણ'!
તારી આંખના મોતીથી
ધોવાઈ જાય મારી આંખમાં દેખાતું આભારી 'આમંત્રણ'
!
તું
મારા ખોળામાંથી નીકળીને
જ્યારે પહેલી વખત
આ ધરતીની સપ્તાઈ અનુભવે
ત્યારે,
બે-ચાર ક્ષણના વિરહ પછી
વળી પાછા, મારા બાહુપાશમાં લપાઈ જવા માટે
તારાં વિહ્વળ, ટગમગતાં ડગલાં
મારી - માત્ર મારી જ તરફ આવે
એ ક્ષણના સુખની કલ્પના હું સદીઓથી કર્યા કરું છું!
આપણે સાથે ગાળેલી
તારા ગરમ - ગરમ ઉચ્છ્વાસોથી સભર સળગતી
અને
મુલાયમ અંધકારમાં પ્રત્યેક સ્પર્શે પિગળતી
તમામ ક્ષણો મેં સંઘરી રાખી છે
ચાલ,
આપણે ઘડીએ એક આકાર....
...આપણા અદ્વૈતની કોઈક આલિંગનબદ્ધ ક્ષણે!
કેટલીયે સદીઓથી હું રાહ જોઉં છું!

પાંખ ફફડાવી જોવા માટે
જરા...ક જેટલા અવકાશની માગણીના બદલામાં
આખું આકાશ આપ્યું તેં - સાવ અડોઅડ
ચપટી ભરીને સ્મિત માગ્યું મેં
અને
તેં સુખનો ઢગલો કરી દીધો
મારા ખોળામાં !
તેં મને એટલું બધું
એટલી સહજતાથી આપ્યું છે
કે હવે
તારી પાસે કશુંયે માગતાં હું ડરવા લાગી છું.

તારા માટેની મારી ઝંખના
 રગ-રગમાં સર્પના દંશ જેવી તીવ્રતાથી વહે છે
 વહ્યા કરે છે
 અને તું...
 મારા સ્ત્રીત્વને - મારા અસ્તિત્વને
 નકારે છે સતત,
 કેટલી સભાનતાપૂર્વક - કેટલી સરળતાથી !
 તને ઝંખવાથી તને પામવા સુધીનો રસ્તો
 અત્યંત લાંબો, અંધારો અને એકલવાયો છે
 (એ તને ખબર છે ને ?)
 અને તોય,
 સામે છેડે મૃગજળનું છલનામય અસ્તિત્વ લઈને
 શું કામ મને ખેંચે છે ?
 શું કામ મને ઉગારી લેવાના આશ્વાસનો આપે છે -
 - અનિશ્ચિતતાના કળણ પર ઊભો ઊભો !
 તું અસીમ જલનિધિ છે એ સાચું
 છેવટે તો દરિયો જ ને ?
 એક અજંલિ જેટલી જ,
 પણ મારી તરસ....

આવ,
તને હું મારા ભાગનું આકાશ
પણ,
આપી દઉં....
તારા ઊંચાણો
સર્વોપરી હોય,
સરળ સાધ્ય બને,
અને
ચિરંજીવ સ્થિર થાય એ માટે
હું પ્રાર્થના કરીશ...
મારા પગ
જમીન પર મજબૂત ટેકવી
તારા
પ્રવાસની પૂર્ણાહુતિની
પ્રતિક્ષા કરીશ..
તું પાછો ફરીશ ને ?
મારી પાસે...
મારા માટે..
ક્યારેક તો !!!

મારા વિનાના શહેરમાં - તું શોધતો ફરતો તને
તારા વિનાના શહેરમાં, અહીં...હું - મને શોધ્યા કરું.

તેજ સુસવાટા હવાના - તોય અહીં ઉકળાટ છે
હાજરી જ્યાં હોય તારી, બંધેય મુશળધાર છે.

હું તડપતું મીન - મારા શ્વાસ પણ ઉધાર છે
'દમયંતિનો સ્પર્શ' - તું, સંજીવનીની ધાર છે.

તા. ૨૨નો સૂરજ
સોનેરી રંગનો ઉગશે

મારા લાલ ચક્રક પાનેતરની આભા
મારા ગાલ ઉપર ઝીલમીલ થશે !
આખુંયે મેઘધનુષ તારી આંખોમાં ઉતરી આવશે.

જે દિવસની, મેં હરક્ષણ રાહ જોઈ છે
એ શુભ દિવસની
કો'સદ્ભાગી ક્ષણે
હું અને તું મટીને 'આપણે' બનીશું.

એક બંધન બંધાશે અગ્નિની સાક્ષીએ,
એક સેતુ રચાશે સંવાદિતાનો.. મજબૂત !
તારા બેફીકરા - મનમોજી અને નિરવ જીવનમાં
ભલી જશે મારા ઝાંઝરનો ઝનકાર અને મારી ચૂડીનો
ખનખનાટ

તારા રણકતા હાસ્યની છોળથી
ઝળહળી ઉઠશે મારી મખમલી રાત્રિઓ
તારી કોમલ અંગૂલિના સ્પર્શે
મારા મનના કોરા કાગળ પર હું આલેખીશ
એક નામ - તારું !

तुं - आकाश
पुल्लुं आकाश
वाढण्णायुं - कोरुं - धाकोर
वरस्या विनातुं
ने छुं -
धरती !
मरुधरा !

આપણો સંબંધ....

...બીજગણિત - ભૂમિતિના ચોક્કસ સમીકરણો છે.

એમાં ભાષાના વિલાસને અવકાશ ક્યાં ?

અંધારા કમરામાં
ચારે તરફથી દીવાલો ખસ્યા કરે
તમારી નજીક ને નજીક....
...એટલી, કે તમને તમારા જ શ્વાસ પાછા અથડાય !
એવું અનુભવ્યું છે કોઈ દિવસ ?

તમારા ગળાને રૂંધીને
ગરમ - ગરમ પાણી
રાતભર તમારું ઓશિકું ભીંજવે
કાળાં કુંડાળાં પડતાં જાય - આંખ નીચે ને ઓશિકા ઉપર...
ભીની આંખોમાં રાત ભડકે બળે
એવું જોયું છે - ક્યારેય ?

ભરબપોરે
કોઈકે બારણું ખખડાવ્યાના ભણકારાથી
સફાળા જાગીને દોડો...
...અને નિર્જન આંગણું તમને ગૂંગળાવી મારે
ત્યારે શું થાય - ખબર છે ?

એકાંત બહુ ભૂરી ચીજ છે - દોસ્ત
એનાં પારખાં ન હોય !

જ્યારે જ્યારે તું આસપાસ હોય છે
જ્યારે જ્યારે તારો સ્પર્શ થાય છે

ત્યારે - માત્ર ત્યારે જ,
હું સજીવ હોઉં છું
મારા હોવા વિશે સંપૂર્ણ સભાન
મારા અસ્તિત્વ, મારા અર્થ વિશે સજાગ !

તું આખું આકાશ છે મારું
અને હું એક વિહંગ
મારા ઉડ્ડયનનો આધાર છે - તું
વિસ્તાર છે તું જ મારી ચેતનાનો

હું તો સૂર્યમુખી છું
મારી દિશાનો નિર્ણાયક ઝળહળતો સૂર્ય છે - તું !
મારી અંદરના બરફને પિગળાવીને
ધસમસતો ધોધ વહાવી શકે છે - સંવેદનોનો
તું - માત્ર તું !

આકાશ અને સૂર્ય તો એક હોય..
પંખી અને સૂરજમુખીનું શું ?!

બાળપણમાં ભેટ મળેલી
પરિકથાઓની ચોપડી
જીર્ણ-શીર્ણ હાલતમાં -
છતાંયે,
આજે પણ સાચવી રાખી છે - મેં!
એકદંડિયા મહેલમાં
પૂરાયેલી રાજકુમારીને
છોડાવવા આવતો રાજકુમાર
એમાં સફેદ ઘોડા પર સવાર તો થયો છે
પણ એનો ચહેરો ફાટી ગયો છે
વારંવાર વાંચેલી એ વાર્તામાં
શબ્દશબ્દ મને યાદ રહી ગયો છે
પણ
રાજકુમારનું નામ
કેમેય કર્યું યાદ આવતું નથી
નામ કે ચહેરો....
....મળશે ખરાં ?

જવા દે દોસ્ત,
 તું થાકી જઈશ,
 મારી મૂળ રંગોની ઓળખ જ ઝાંખી થઈ ગઈ છે
 મને મેળવણી શિખવવાની જીદ શા માટે કરે છે ?
 મારી લગભગ ઠીંગરાઈ ગયેલી
 સુષુપ્ત સંવેદનાશીલતા
 હવે માત્ર સ્થૂળ સ્પર્શની જ ભાષા ઉકેલી શકે છે
 મને - પકડીને ચૂંથી નાખીશ
 ત્યારે માંડ તારી હાજરીની નોંધ લઈ શકીશ હું
 મારી અપેક્ષાઓનું લિસ્ટ વાંચતાં-વાંચતાં
 તારી આંખોમાં લોહી ઉતરી આવશે
 મને સ્વસ્થતા અને આત્મવિશ્વાસના પાઠ શિખવતાં
 તારી જાતને ખોવા લાગીશ તું
 અને
 આ બધા પછીયે
 માની લઈએ કે તું મારા સુધી પહોંચી પણ ગયો તો
 શું તારી બધી જ લાગણીઓને
 યથાવત્ ઢોળી શકીશ મારી ઉપર ?
 ત્યાં સુધી ?
 જવા દે દોસ્ત, તું થાકી જઈશ !

સૂની સેંથી પર તું અમથું ઝૂક્યો
ને મારી નસનસમાં સિંદૂરિયો રંગ.

સૂકી આંખોમાં મારી ટળવળતાં માછલાં
તારા સ્પર્શમાં દમયંતિનો ઢંગ.

સોનેરી આંખોથી છાલક મારી તેં
ઝળકઝળક થાય મારા અંગ.

રેખાઓ હથેળીમાં આળસ મરડે
ને મારી સેંથીમાં ઉઘડે સવાર.

પાછલી સફરની મારી લાંબી-સૂની
રાતોની યાદ નથી બાકી લગાર.

ખુલ્લું આકાશ....આધારહિન..અવકાશ...મારી ચોતરફ
આપણા સંબંધની ઓટમાં
મારા પગ નીચેથી સરકે રેતી...કણ...કણ...

મુઠ્ઠીમાં પકડીને જોવાની જીદ - મને,
તું તો રેતી - કણ...કણ..
પાછળ ફરીને જોવાના પ્રયાસમાં - આંધી....કણ..કણ...

ખોબે-ખોબે પીધાં ઝાંઝવા - જિંદગીભર
ગળા નીચે સતત - રેતી..કણ....કણ...

સાપની જેમ
વીટળાયેલી
તારી
સ્મૃતિ
અને
લાગણીઓ મારી કાંચળી ઊતારે.

હું પૂરેપૂરી અલિપ્ત
અને
તું - લિપ્ત તારામાં.

તારી - મારી વચ્ચે
મૌન
વિન્ડસ્કીન જેવું
જરાક અમથો
શબ્દનો ધક્કો
ને
બધું ચૂર.. ચૂર...

તારી આંખોની ભાષા
મને ગ્રીક-લેટિન લાગે છે
બૂમો પાડીને કહી દે
એક માત્ર એકવાર
મને સમજાય એવી ભાષામાં
કે
તું મને માત્ર મને જ ચાહે છે.
મારા શ્વાસ ખીંટીએ ટીંગાઈને
મારી ચેતનાના જાગવાની રાહ જોઈ રહ્યા છે.

‘શ્રદ્ધા તો સ્વભાવે જ અંધ !
ને પ્રેમ પણ !
તું તો સંજય - દિવ્યદંષ્ટિ !
ભૂલી ગયો ધૃતરાષ્ટ્રની શ્રદ્ધા, તારામાં ?
ધર્મક્ષેત્ર - કુરુક્ષેત્રની એ વાર્તા -
હું અને તું !

મારી અંદર - બહાર
 આસપાસ - ચોપાસ
 મને ઘેરે છે
 મારા હોઠથીયે વધુ મસૂણ
 મારા ટેરવાંથીયે વધુ સંવેદનશીલ
 મારી આંખથી વધુ તોફાની
 એક નામ... અને તું!
 તારી અને મારી વચ્ચે
 મૌનનો લાંબો - બર્ફીલો રસ્તો
 સૂરજની ઉગવાની રાહ જોતી હું... અને તું?
 સાત રંગના ધુમ્મસનો
 સુગંધી દરિયો
 દરેક રંગમાં તારું સ્મરણ
 દરેક શ્વાસમાં તારી સાથે ગાળેલી ક્ષણોની સુગંધ
 મને ખોઈ રહેલી હું અને.....તું!
 મને ચાહી શકવાની
 તારી અક્ષમતા (કે અણસમજ)
 તને ચાહવાની મારી મજબૂરી
 અટવાતી આવતીકાલ
 હું... અને તું!
 સાથે ગાળેલી ક્ષણોના ગુણાકાર
 જુદાઈના દિવસોની બાદબાકી
 લાગણીઓના સરવાળા
 અને
 સ્પષ્ટતાના ભાગાકાર
 આપણા સંબંધનું સરવૈયું
 ભાષાના વિલાસમાં ડૂબતી હું... અને તું!

આકાશમાં ઓગળતા
 અવાજના
 અડાબીડ અવકાશમાં
 વાદળોના ઢગલા જેવો..
તું!
 કેટલીક સાંજે
 સાવ અમસ્તો
 આથમતા સૂરજના ગોળાની સાથે
 મારી ભીતરમાં ઓગળી જાય છે....
તું!
 ઉનાળાની
 હૂંફાળી રાત્રે
 મારી ઠંડી ઠંડી ચાદરમાં
 સુગંધ બનીને મહેકે છે...
તું!
 લાલઘૂમ વહેલી પરોઢે
 શમણાં ખનકીને તૂટી જાય
 ત્યારે,
 મારા સુક્કા-તરસ્યા હોઠ
 ઝાકળ બનીને ભીંજવી જાય છે...
તું!
 મારી એક - એક ક્ષણનો
 હિસાબ -
 મારા શ્વાસનો લયબદ્ધ ધબકાર....
તું!
 કોઈકની સાથે વાત કરતાં
 મારું સ્મિત બનીને
 મારી આંખની ભિનાશમાં
 ઝળકી જાય છે...
તું!
 મારા અસ્તિત્વનું એકમાત્ર કારણ
 મારા સજીવ હોવાનો અહેસાસ
 મારી લાગણીઓની પરિભાષા
 ...તું - માત્ર તું!
 ઉનાળાની બળતી બપોરમાં -
 શિયાળાની કાળી અંધારી રાતોમાં -
 વરસાદની તોફાની - ભિનાશમાં -
 હું શોધવા તને મારા તરફ
 ઝંખું છું.. અને મારી પાસે નથી હોતો.....
તું!

તારી રાહ જોઈને
મારી ધીરજના વૃક્ષ ઉપરથી
એક એક પાન ખરતાં જાય છે
તું મને આલિંગન આપે છે
ત્યારે, એક સુકકું થડીયું હોઉં છું - હું!

હાથ લંબાવને, જરાક....
....મારી અંદર જે સતત બળે છે
એને માત્ર તારો સ્પર્શ જ ઠારી શકે.

તું ઘેરાયેલો
અને હું,
વધસ્તંભ ઊંચકીને
આગળ....આગળ....
સાવ એકલી !
મારા સુધી આવે
તારો અવાજ
પણ હવે તો...
આગળ...આગળ....

મારી અંદર
ખીચોખીચ બારૂદ ભરી દીધો છે
સતત સંભાળાયા કરે છે
પળે પળે આગળ વધતી
ગોઠવેલા સમયની ટીક..ટીક...ટીક....
લાલ-લીલી બત્તીઓ
સમય - સમયે ઝબૂક્યા કરે છે - નિયમિત,
ભૂલેયૂકે મને આલિંગવાનો પ્રયાસ નહીં કરતો
નહીં તો.....

મારી અંદર ક્યાંક - કોઈક ખૂણો
આજે પણ એક ભીની રાત જીવે છે.
એકાંતમાં - લપાઈ - ધૂપાઈને
એની સુંવાળપને અડકું
ત્યારે
સાપની ચામડીને અડક્યા જેવો
ભયનો ધ્રારકો પડે છે.
એની તેજાબી ભિનાશની છાલક
મારી આંખમાં ન ઊડે
એનો ડર
મને સતત સતાવે છે.
રેતીના નગરમાં
વગર સિંચ્યે સંવેદનાઓની વેલ વધતી જ જાય છે
હવે, જડમૂળથી ઉખાડીને ફેંકી દેવી છે, એ રાતને,
મૃગજળના કુંજાને
હું - તમે કે બીજું કોઈ પણ
ક્યાં લગી સાચવે ?

કોઈ ચાલ્યું જાય
 કે
 તમે છોડી આવો, 'કોઈક'ને,
 એનાથી કશું જ બદલાતું નથી
 ફેઈમ તોડીને બહાર આવતા જ રહે છે - ફોટોગ્રાફસ
 ચાદરમાં પણ ગંધ રહી જતી હોય છે કોઈકની !
 માણસના અસ્તિત્વને
 કેવી રીતે લૂછી શકાય દીવાલો ઉપરથી ?
 આસપાસની દુનિયા વાઘ-વરૂની હોય કે,
 હરણ-સસલાંની
 સંબંધોના જંગલમાં - અડાબીડમાં
 દિશાશૂન્ય ક્યાં સુધી ચાલી શકાય ?
 સાવ અચાનક,
 સુક્કા ગુલમહોરની જેમ
 વર્ષો સુધી કિતાબમાં બંધ રહેલું, કશુંક
 ખરી પડે
 ને અનાયાસે
 તમે શ્વાસ લઈ બેસો
 તો
 સુગંધની ગેરહાજરી માટે
 ગુલમહોર કે કિતાબને દોષી ઠરાવી શકાય ?
 તમારા રોજિંદા એકાંત રસ્તા ઉપર
 સાવ એકલા જ ચાલ્યા જતા હો
 ને રસ્તાના વળાંક પર 'કોઈક'
 સાથે લઈ જવા જીદ પકડે તો ? - કેવું સારું !
 ને વર્ષો સુધી પાનાં ઉથલાવીને થાક્યા છતાં
 ગુલમહોર ન યે ખરે
 રસ્તો
 સીધેસીધો ચાલ્યા જ કરે.....
 એવુંયે બને કે વળાંક આવે જ નહીં.

સહરાની તરસથી કોઈને યાહવું એટલે શું ?
મૃગજળની જેમ કોઈને પામવું એટલે શું ?

ધુમ્મસની જેમ કોઈને જાણવું એટલે શું ?
છાંચડાની જેમ કોઈને માણવું એટલે શું ?

તડકાની તીવ્રતાથી કોઈનો સ્પર્શ થાય - એ શું ?
ઝાકળની જેમ કોઈ વરસી જાય - એ શું ?

વૃક્ષની જેમ સતત ઝૂકી જવું એટલે શું ?
જિંદગીને સિગરેટની જેમ ફૂંકી જવું એટલે શું ?

છોડ બીજા બધા સવાલ -
તારો ને મારો સંબંધ એટલે શું ?

લાલ ચૂડી
લાલ ઘરયોળું
કપાળમાં લાલ ચટ્ટખ સૂરજને કેદ કરી
આંખમાં રાત આંજીને
સોળે શણગાર સજેલી મુઝા જ,
નવોઢા - નવવધૂ હોઈ શકે ?
કહેવાઈ શકે ?
તો,
પ્રિયતમના પ્રથમ સ્પર્શની અનુભૂતિ પછી
વિખરાઈ જતી
લજવાઈ જતી
ઘઉંવણાં લાલ પરની લાલ ચટ્ટખ આભા
અને
આંખમાં શમણાં આંજેલી યુવતીને
શું કહેશો ?

‘વાદળ ઘેરાય, છતાં વરસાદ ન આવે’
એવી અનિશ્ચિતતા - તરસ - બેચેની
હંમેશા આપણા સહવાસની ક્ષણોમાંથી પડઘાય છે.
મારી અપેક્ષાઓની પછડાટ
શબ્દોની પાળ તોડીને ગાંડીતૂર વહેતી જાય છે
અને તું!
નિર્લેપ - નિર્વિકાર
તારી રેતાળ આંખોથી
કોણ જાણે, આટલું બધું શું...શા માટે કહે છે ?
મારી આસપાસ
એક તોતિંગ - મજબૂત દીવાલ
નજીક...વધુ...નજીક...વધુ ને વધુ નજીક ખસ્યા કરે છે.
મારી ગૂંગળામણ વધતી જાય છે.
મારી સાથે જ ભીંસાઈને
ચૂર ચૂર થઈ જશે
મારી બધી અપેક્ષાઓ !
અને છતાં,
તારી રેતાળ આંખોમાં રણ વિસ્તર્યા જ કરશે ?

મૃગજળમાં જાળ નાખ્યા કરવાથી,
માછલાં ન મળે.....
આંસુ વાવવાથી,
મોતી ન ઊગે....
અને
ઝાકળ ભેગી કર્યો,
ઘડા ન ભરાય....
...આવા અનેક સત્યો સંબંધની શરૂઆતમાં સમજાતાં હોત
તો ?

આપણી વચ્ચે
આડી દીવાલ સમજણની !!
હું તને કહું મારી વાત,
મનથી - લાગણીથી - હૃદયથી
ને તું....
સ્પર્શ વિના બીજું કાંઈ ન સમજે ?

કેસરી અજવાસ
ભીનાં ભીનાં ઘાસની લીલીછમ પથારી
ઘુમ્સઘેરી ભૂરી ભૂરી ઠંડક
ને દૂ....ર સુધી એકાંત
તું કેમ યાદ આવે છે-ક'ટાણે ?

મેં સૂરજમુખી માગવા માટે
ડરતાં ડરતાં લંબાવેલા હાથમાં
તેં
આખેઆખો સૂરજ મૂકી દીધો છે !
વહેંત જેટલી જગ્યા માગી હતી - મેં,
તારી અંદર - ક્યાંક - કોઈક ખૂણે
અને તેં -
મને ઘસડીને, તારી રગરગમાં વહેતી કરી નાખી છે.
પાંખ ફફડાવવા જેટલા અવકાશની માગણીના બદલામાં
ગણતરીના શ્વાસ ઉછીના માગ્યા હતા મેં તો
ને તું બ્રહ્માંડ લઈ આવ્યો, તારા બાહુપાશમાં !
બે સ્મિત-ચાર ખુશીની પળો ચાહી હતી મેં તો - માત્ર,
ને તેં 'સુખ'નો ઢગલો કરી દીધો - મારા ખોળામાં,
તું ક્યા હતો ?
તું કેમ મને વહેલો ન મળ્યો ?

લોહીનો સંબંધ
 એક જન્મનું ઋણ માત્ર, બની ગયો છે
 એક વજનદાર ઉપકાર
 જેને વેંઢારવાની ટેવ મને ધીમે ધીમે પાકી થવા લાગી છે
 હું ભૂલી જાઉં ક્યારેક
 તો યાદ કરાવી દેવાય છે - સહજતાથી.
 અને એટલેજ,
 હવે એક ઋણ ફેડવાની વૃત્તિ માત્ર બચી છે
 તારીખ વાર સહિતનાં
 ગણોલા ગણાવેલા અહેસાનો
 અને
 હું ધાવણ 'હલાલ' માત્ર !
 બે હોઠ વચ્ચેથી નીકળતાં
 તમતમતાં તીર -
 નાગી તલવારો સાથે
 સતત ઝઝૂમતા - મરણિયા થતા 'અમે'
 ઢાલ ધરતી વિંધતી નિશાન સાધી વિંધી નાખતી હું !
 શ્રદ્ધા-વિશ્વાસ-સન્માન ને

 પરસ્પર ભૂંસવા મથતા
 રોજ વધુ એક પગથિયું નીચે ઉતરી જતા - સૌ
 મારા સુકાઈ ગયેલા ઈંડાગાર સંબંધો
આમ જ પડી રહેલા
 અવાવરૂ ઘર જેવા !
 ગર્દ - જાળાં.....સ્મૃતિ - વિસ્મૃતિનાં
 ચામચિડીયાના ફફડાટ, ક્યારેક.....
 કશું જ 'આપણું' નહીં, હવે
 હું અને 'તમે'માં
 પડઘાય છે ખાતર - પાણીની ખામી,
 ખડખડાટ હાસ્યો
 અને

લાળલાળના સ્મિતમાં ડૂબેલા
 કેટલાક BxW પ્રસંગો
 માત્ર **Photographic evidences !!**
 પોસ્ટકાર્ડ સાઈઝની નાનકડી ફેમમાં
 ત્રણેય જણાં હજી સાથે મુસ્કુરાઈ રહ્યાં છે.

અને,

એક ધોરણે તારની જડ્યામાં પણ નથી સમાઈ શકતા ત્રણ 73
 મન હવે
 લાંબો ને લાંબો થતો બે ઘરો વચ્ચેના રસ્તો
 અને,

પાતાળકૂવા જેવડી તરસના સવાલ સામે
ઝાકળનો જવાબ કેમ આપે છે તું ?
પાંખો તો ક્યાંક હું ખોઈ જ આવી છું
હવે પગના બંધન કેમ કાપે છે તું ?
રોમ રોમ મારાં જ્યારે ભડકે બળે છે
ત્યારે પાંપણનાં પલકારા માપે છે તું ?
ભરડામાં ક્યાં લગી આમ જ ભીસાવું મારે ?
લીલોક્ય દંશ એક આપ !
એક સાથે ઝેર બધું રગરગમાં ઠલવી દે
મને મરવા તો દે - મારા સાપ !

આજે મને પહેલીવાર સમજાયું કે ગોઠવણ એટલે શું ?
રંગરોગાન વગરના સંબંધનો ચહેરો
પહેલીવાર ધોધમાર અજવાળામાં
આંખ સામે ખૂલી ગયો.
તું.... જાણે સામે કિનારે
અને તારી આસપાસ નાયતી નિર્વસ્ત્ર હકીકતોની ભૂતાવળ
આ કિનારે એકલી-અટૂલી હું.
મારા ખિસ્સામાં મારી અપેક્ષાઓ - અધિકારોનું ચૂંથાયેલું
લિસ્ટ
કહેલા - ન કહેલા, માની લીધેલા શબ્દોના લીરેલીરા
આંખમાં રેતી ને હોઠ પર ઝાંઝવાં,
આપણી વચ્ચેના પુલને
ફૂર્યેફૂર્યા થઈ ઊડી જતો જોઈ રહ્યા છીએ
આપણે બંને - અસહાય !

આપણી વચ્ચે
 અચાનક
 આ શું થઈ ગયું ?
 તને મારું ઘર દૂર લાગે
 ને
 તું મને અજાણ્યો.
 બે જુદી જુદી સરહદો
 બનીને ઊભેલાં
 આપણી વચ્ચે
 વધતો જતો
 'નો મેન્સ લેન્ડ'નો પટ્ટો.
 મને સતત ભય-આઘાતનો
 તું સ્વબચાવની પૂરી તૈયારીમાં
 ને છતાં,
 સમજૂતીની સુફીયાણી વાતો
 ને
 અચાનક
 મૌન....
 કરારોના ફરફરિયાં
 ને
 ખાલી વાતો - ખાલી વાતો
 હજી હમણાં જ ગઈ એ ક્ષણ
 ત્યાં સુધી તો આપણે મિત્રો હતાં - હતાં ને ?

તારા વિના આ શહેરમાં સૌ અજાણ્યા લાગે મને
આ હવા - આ સાંજ કેમ શૂળ થઈ વાગે મને ?

મારો જ ચહેરો આઈનામાં જોઈ તો પરખાય ના
આકાશ ચોધારે રડે ને તોય મન ભીંજાય ના.

મારી અંદર ધસમસતી જતી
 આ વેદનાની નદી
 અને, એના બંને કિનારાઓ વચ્ચે વહેંચાયેલું મારું
 અસ્તિત્વ...
 સમાંતર કિનારાઓ વચ્ચે
 સમતુલા જાળવી - જાળવીને જીવતાં
 હું હવે થાકી ગઈ છું.
 મારી વેદનાની આ લગાતાર યાત્રાને
 હવે અંત જોઈએ છે.
 એક એવો મહાસાગર....
 જેને મળીને, જેમાં ખોવાઈને
 મારું અસ્તિત્વ વિલાઈ જાય,
 એક એવો દ્વિપ
 જેના પર આધારિત રહી શકાય
 એ દ્વિપ પર
 એક વૃક્ષ
 જેને વિંટળાઈને સાચવું મારું અસ્તિત્વ
 મને જોઈએ છે,
 એક એવું નામ
 જે મને - મારા નામને
 કોઈ અર્થ આપે.
 એ મહાસાગર....
 એ દ્વિપ...
 એ વૃક્ષ....
 એ નામ....
 તું બનીશ ?

તને પ્રિયતમ કહેવું મને ફાવતું નથી
પણ નામ હવે બીજું જાહે આવતું નથી.
એકવાર અમથી તેં ચૂમી ભરી છે - પછી
ગળપણના નામે બીજું ભાવતું નથી.

મારા વિનાના શહેરમાં તું શોધતો ફરતો - તને
તારા વિનાના શહેરમાં અહીં હું મને શોધ્યા કરું.

ક્ષણો ગૂંથાય સેરમાં જ્યારે રહે તું આસપાસ
તારા ગયાની ક્ષણ પછી હું એક એક તોડ્યા કરું.

પ્રત્યેક ક્ષણ લાગ્યા કરે, તું જઈશ...કે, તું જાય છે,
હું નિ:શબ્દ આમ જ, તને બસ આંખમાંથી રોક્યા કરું.

તું વજનદાર મૌનના ખડક નીચે દબાયેલો
હું તને ઉગારવા સતત કંઈ ને કંઈ બોલ્યા કરું.

ઈંટ-પથ્થરના મકાનોમાં તને વસવું ગમે
રેતીના હું ઘર - પછી ઘર ચણતી રહું....તોડ્યાં કરું.

કેટલી સદીઓ સુધી હું હજી પ્રતિક્ષામાં રહું ?
આ જ પ્રશ્ન કેટલી સદીઓ સુધી પૂછ્યા કરું ?

સંબંધોની યાડી
ખાય ચીસો પાડી
સામે દીવાલ જાડી
રોકે બૂમો પાડી
અરરર... માડી.

વારતા રે વારતા
ભાભા ડોર ચારતા
મનને મારતા
છોકરીને વારતા.

હવે ન છોકરી રિસાતી
બસ, સમજણ પાછળ ભિંસાતી
સતત દીવાલ આડી
રોકે બૂમો પાડી
અરરરર. માડી.

જીવતા-મરતા
ઉઠતા-પડતા
દરેક હથોડા સાથે જાણે બચવા માટે કરગરતા
સંબંધોની વારતા
વારતા રે વારતા
ભાભા ઢોર ચારતા.

તું હવાની જેમ મારી આસપાસમાં હોય છે,
બંધ પાંપણોમાં સતત, મારા પ્રત્યેક ધાસમાં હોય છે.

સતત વરસતાં વાદળો જેવો સંબંધ આપણો
મેઘધનુષ્ય આપણો મન બિનજરૂરી હોય છે.

તમારી સાથે ગાળેલી એક એક ક્ષણ
 હવે સ્મરણ થઈને જીવે છે.
 સ્મરણનો રંગ હોય છે - સુગંધ હોય છે.
 પડછાયોય હોય છે અને આકાર પણ હોય છે !
 એમાં વિતેલા - માણેલા દિવસોની ઝાંય હોય છે
 અને ન કહી શકાયેલા શબ્દોની લ્હાય હોય છે !
 સ્મરણમાં ઉનાળું તડકો હોય છે.....
 ..અને શિયાળું ઘાંય હોય છે.
 સ્મરણનો રંગ ભૂરો.....
 ...દરિયાના મોજાં જેવો - ધસમસતો, ઘોંઘાટિયો, ઘેરો
 ગંભીર !
 ભૂરા આકાશ જેવો - નિગૂઢ - અકળ - અણઉકેલ્યો ને
 ઊંડો
 મૃત્યુ પામેલા મનુષ્ય નખ જેવો - નિર્જીવ - જડ !
 સ્મરણનો રંગ રાખોડી....
 ..સ્મશાનની રાખ જેવો - નિર્લેપ, લાગણી વિનાનો -
 સ્મરણનો રંગ રેતી જેવો....
મુઠ્ઠીમાં પકડો તો સરકી જાય - પાણી રેડો એટલું પી
 જાય !
 ..તરસ્યો,
 સ્મરણનો રંગ મૃગજળ જેવો...
 ...છલનાભર્યો - સુકકો
 ભૂખ્યાની ભૂખ જેવો અને જેટલો તેજ
 તરસ્યાના કંઠ જેટલો તરડાયેલો.
 સ્મરણનો રંગ તૂટી પડેલા મકાનના કાટમાળ જેવો
 ...દબાયેલો - દટાયેલો ભૂતકાળ
 યાદના ઢગલેઢગલા.

જત જણાવાનું તને કે આમ બધું અહીં પહેલા સમું અકબંધ
છે
પણ નગરની શેરીઓમાં, સાંભળ્યું છે, કોઈ પણ અંકુશ
વિના
ચૂપચાપ ફરતો લોહી તરસ્યો રાની એક સંબંધ છે.

એક નદી લાવાભરેલી, શાંત સરકી રહી છે એની પીળચટ્ટી
આંખમાં સદીઓથી એની જીભ પર સૂતા રહેલા સ્વાદના
સર્પે હજી હળવેકથી હમણાં જ લપકાવી છે એની લીલી
જીભ

તંગ તાંબાની ફરકતી મૂછ ઝીલે છે હવાના કંપતા અક્કેક
ઈંગિત, હળવેકથી મોઢું ઘસે છે, સાવ લગભગ ઘેનમાં, હવે
એ અચાનક માથું ઊંચકી મારી આંખોમાં પરોવી આંખ
ટટ્ટાર ઊભો યંત્રવત્
ને મંત્રમુગ્ધા, અર્ધમુગ્ધા સ્પર્શની કુંવરીઓ મારી
આંગળીથી શ્રાપ પ્રેરિત વપ દઈને ખરતી રહે છે. સ્તબ્ધ
ત્યારે હું જડાઈ જાઉં છું વિસ્મૃતિની બારસાખોમાં મઢાઈ
જાઉં છું અને કેં કરી શકતો આ નથી કેં પણ કહી શક્યો
નથી એ પણ નહીં કે આવ ડૂબી જાઉં છું આવી સાવ એ
પહેલાં મને

શું કરું
નિ:શબ્દ પથરાયેલા આખા શહેરની બધીયે ઈન્દ્રિયો હવે
મૂંગી છે, નકામી, અંધ છે.
પણ નગરની શેરીઓમાં, કોઈ પણ અંકુશ વિના ચૂપચાપ
ફરતો લોહી તરસ્યો રાની એક સંબંધ છે.

જત જણાવવાનું તને કે
 આમ તો બધું અહીં અકબંધ છે
 ઘવાઈને પડ્યો છે જે ક્ષણવાર પહેલાં
 એ જ, આપણો અંકુશ વિનાનો - લોહીતરસ્યો - રાની
 સંબંધ છે

એક ઓર બાજી મંડાઈ ગઈ છે, ચોપાટની
 માણસે મા'ત દીધી છે માણસને - જાત પર જઈ.

સ્મરણોની સાંકડ-સંદિગ્ધ -સંકીર્ણ ગલીઓ
 સાપની જેમ સળવળે
 ને, શ્રાપપ્રેરિત મંત્રમુગ્ધા - અર્ધદગ્ધા
 છૂટવા, વિસ્મૃતિની બારસાએથી - ટળવળે.
 એક હરણું જો, હણાયું છે હજી હમણાં જ
 રમતિયાળ, રંગીન એનાં ઢગલોક સપનાં તરફડે.
 રંગહીન - બર્ફની ચાદર ફગાવી
 'સાકાર' સ્પર્શોએ
 આંખ ચોળી - આળસ મરડી છે, હજી હમણાં જ.
 માર તમાચો - દેખાડ એને,
 સદીઓથી ભૂખી એષણાનો કંપ કેવો કરગરે.

ને, ચાર આંખોમાં

શાંત સરકતી,
 એક નદી લાવા ભરેલી
 ઉફણાય - અચાનક
 કેસરી, ધોમધખતા રંગની જવાળા દગાડે
 લાલધૂમ પરપોટા
 ફૂટે રૂંવે રૂંવે - બૂડબૂડાટ કરતા
 ને -

શબ્દધ્વનિ અસ્પષ્ટ - અસ્ફૂટ
 અસંબંધ અર્થો સાથે

અવિરત્
 અટવાયા કરે આસપાસ.
 એકમેકમાં ગૂંથાઈ જવા તરફડતી
 બે હથેળી હવે ગૂંચવાય,
 એના ધ્રુવો ફેરવાય
 તણખા ઝરે સામસામા
 ને
 ગળું તરડાય

આંગળીના ટેરવે
 અમસ્તા જ
 ફૂટી નીકળતા'તા જે ઉઘાડ

હવે
 બુઢા - જડ છે - ચેતનવિહીન છે
 ને
 તોય, બાકી ક્યાંક હજી બળતા માંસની દુર્ગંધ છે
 ઘવાઈને પડ્યો છે જે ક્ષણવાર પહેલાં
 એ જ, આપણો અંકુશ વિનાનો, લોહી તરસ્યો, રી સંબંધ
 છે.

જ્યારે જ્યારે તું આસપાસ હોય છે
ત્યારે માત્ર ત્યારે જ
હું સજીવ હોઉં છું.

તારા બાહુપાશમાં બંધાયા પછી
શમી જાય છે
મારી બધી જ ફરિયાદો
મારા બધા જ અભાવો...
...અને,
ભવિષ્યનો રંગ
સોનાની રજમાં ભેળવેલા સિંદૂર જેવો લાગવા માંડે છે
તારા બંધ હોઈ,
તારી ખુલ્લી આંખોથી
મારા બધા જ વણપૂછાયેલા - ન પૂછી શકાયેલા
પ્રશ્નોના સચોટ જવાબો આપી દીધા છે - તેં!
તું જ્યારે જ્યારે મારી તરફ જુએ છે
ત્યારે
ઠંડા પાણીની એક છાલક વાગે છે
મારા તપતા મન - મસ્તિષ્ક ઉપર
અને છતાં
સિન્ડ્રેલાની જેમ
મારા કાનમાં સતત વાગ્યા કરે છે ભણકારા
મધરાતના ડંકા વાગવાના.

આપણે કેટલું મર્યાદિત વિચારીએ છીએ !
 મારો ભૂતકાળ તું - 'તારો' બનાવી શકે એમ નથી.
 અને, તારા ભૂતકાળ સાથે મારો સંબંધ શોધ્યો જડતો નથી.
 આપણી પાસે કમભાગ્યે ભવિષ્યની 'નજર' નથી.
 (કે સદ્ભાગ્યે !) આપણે ભાવિ તરફ મીટ માંડી શકતા
 નથી.
 નથી આપણી પાસે વગર જાણ્યે, વગર જોયે, અનુભવ્યે,
 સાવ અણદીઠી જમીન પર પગલાં માંડવાની હિંમત !
 એટલે જ વર્તમાનને લંબાવતા જઈએ છીએ ?
 આપણી વચ્ચે સતત હાજર હોય છે - અનાદિ..અનંત....
 સુધી વર્તમાનકાળનો એક પટ્ટો !
 તું મારી અંદર વધતું જતું એક સ્થિર, અપાર્થિવક વૃક્ષ છે
 મારી રક્તવાહિનીઓ સુધી લંબાય છે તારી ડાળીઓ
 અને મૂળ મારી અંદર...ઊંડા.... વધુ ઊંડા....
 હું સતત સાંભળી શકું છું તારી પર્ણ-મર્મર,
 અને અનુભવી શકું છું
 તારી અને મારી નજર મળેલી.
 ત્યારે ત્યારે,
 ભીની થયેલી મારી આંખો,
 શું ભીજવું અને દાઝવું બંને એક નથી ?
 (તો મને અંગારાના ફૂલ કેમ આવે છે ?)
 હું બેફામ ઝંઝાવાત...
અને તું,
 આકાશ જેવો ભૂરો-નિગૂઢ-અસ્પૃશ્ય એવો માત્ર અવકાશ
 સતત અકળ દૂર ને દૂર !

‘બધું જ મળ્યા છતાં,
જે નથી મળતું
એનો ઓથાર વધુ વજનદાર હોય છે.’

તમારી બે હથેળીઓની વચ્ચે પકડેલો ચહેરો...પિગળવવા
માંડે !

અને અચાનક જ
એક ખૂબ જાણીતો ચહેરો હસી ઉઠે
એક જાણીતા બાહુપાશની ભીંસ ઘેરી લે, તમને
અને, એક ઓળખીતી સુગંધ તમારા શ્વાસ અટકાવી દે !
આવું બન્યું છે, ક્યારેય ?

રેલવે પ્લેટફોર્મ પર

બસની - રસ્તા પરની ભીડમાં
એક ચહેરો દેખાયાનો આભાસ (તમે પણ જાણો છો -
માત્ર આભાસ)
કલાકો - દિવસો - મિહનાઓ સુધી બેચન બનાવી જાય
અને પછી
દરેક સ્થળે
બંધ આંખે તમે એ જ ચહેરો શોધવાની કોશિશ કર્યા કરો
છો ને ?

સાવ અજાણ્યા માણસોના ટોળામાં
અજાણ્યા અવાજોના ઘોઘાટમાં
એક જાણીતું નામ - અછડતું જ
તમારા કાને અથડાય,
અને, પર્સનલ ક્ષણોના આલ્બમનાં પાનાં ઉઘડવા લાગે.
એક પછી એક...
એ સંવેદનાઓમાં જંગલમાંથી રસ્તો કાઢતાં

થાકી જવાય,

અને
એ નામ, એ ચહેરો
તમને જાહેરમાં મળે તો,
તમે ઓળખો છો
છતાં, ઓળખી નથી શકતા
મળો છો
છતાં, મળી નથી શકતા
અને ‘બધું જ મળ્યા છતાં,
જે નથી મળ્યું
એનો ઓથાર વધુ વધુ ને વધુ વજનદાર બનતો જાય છે’

સાવ અચાનક,
મારી અંદર કંઈક તૂટ્યું
અને
એક ઝાટકા સાથે
અસ્તિત્વ આખામાંથી
ધગધગાત લાવાનો ધોધ ફૂટી નીકળ્યો,
રૂંવે રૂંવે દઝાડે....
કણ કણને બાળે... એવો !

ગરમ-ખારું પાણી
મારા ગળાને ભીંજવતું
તદન બેકાબૂ બનીને
મારા ગાલ પરથી વહ્યા કર્યું
ક્યાંય સુધી.
અને પછી બધું ઠરી ગયું.
મારી ચેતના સહિત !

હવે એક સખત આવરણ લપેટાઈ ગયું છે.
મારા મનને - મારી સંવેદનાઓને ઢબૂરીને
એક કડક કોયલું છે.
મારા આંખોથી મારા હોઠ સુધી
બધું સુકકું ભદ્ર છે.
રણની રેતી જેવું
મુઠ્ઠીમાં ભરો તો સરકી જાય,
પાણી રેડો એટલું પી જાય. 88
હવે ક્યાંય કશું સળગી ઉઠે એવું નથી
ને તોય,
દાઝ્યા કરે છે - સતત ઊંડે ને ઊંડે !

માણસ એટલે માણસ -
આ તો જીવનથી ભરપૂર
નશામાં ચૂર
પોતપોતાનાથી દૂર - એવો માણસ એટલે માણસ.

આ તો માણસ એટલે માણસ
જેને આરો કે સોવારો નહીં -
પાળ કે પશ્ચારો નહીં -
કોઈ મારો કોઈ તારો નહીં -
એનો પાસો કોઈ પોબારો નહીં -
આ માણસ એટલે માણસ.

આ છે માણસ એટલે માણસ
એની આંખથી છૂટે તીર
ને ખળખળ વહેતાં જાય નીર
એના સપનાં એવા અધીર
જાણે દ્રોપદીના ચીર
એ તો મહાસભાનો વીર
બંધ આંખને કાન બધિર.

આ માણસ એટલે કોણ -
એ તો મહાભારતનો દ્રોણ -
અશ્વત્થામાનો અવતાર
મરતો-જીવતો બબ્બે વાર
આ માસ એટલે પ્રશ્ન
એ તો સ્વયં - બન્યો છે કૃષ્ણ....
કહે છે 'યદા યદા હી ધર્મસ્ય'
પણ... માંગી બેસે સર્વસ્વ -
આ માણસ એટલે ઝંખના...
એ તો હરતી-ફરતી વંચના
જુદા માણસે જુદા રંગ -
ને - જાત સાથેનો જંગ....
આ માણસ એટલે - 'હું'
ને જીવું ત્યાં લગી, 'હું' -

तुम्हीं से शुरु होकर
तुम्हीं पे खस्तम होती है
हर कविता - हर बात
हर लम्हा - हर रात
तुम खयालों से दूर जाओ
तो कुछ और भी हो पाये ।

मेरा सम्बन्ध
अपने आप से
टूटता जा रहा है
बिखर रहे हैं मेरे पल
जिन्हे संजोकर रखा है
मैंने
किसी खास मौके
खास समय के लिये
मेरे आसपास ही है
मेरी पहचान के माध्यम
मेरे मन की देहरी पर
दस्तक दे कर
लौंय रहे है
बंद दरवाजे तक आकर
छूटता जा रहा है
मेरा हाथ
मेरे अपने ही हाथ से
क्या तुम रोक नहीं सकते मुझे
तुम्हारे लिये -कुछ पल ही सही ।

मैं अपने आप को ढूँढ रही हूँ
तुम्हें कहीं मिल जाऊँ
तो हाथ थामे ले आना
मुझे - मुझ तक ।

मुझे पता है
कि यह तुम्हारी राह गुजर नहीं है
न कोई वादा है
न पैगाम
न उम्मीद की कोई किरन ही....
पर मुझे तुम्हारा इंतजार करना है
क्या पता
शायद
एक बार भी
यहां से गुजर जाये
हवा ही
तुम्हें छूकर भी
मेरी सांस छूट जाये
आसान -सी.....

मौन से शुरु होकर
मौन ही पर खत्म होनेवाला
यह रिश्ता
अपनी सांसे खो रहा है
क्यो नहीं
चंद शब्दो से कुछ रंगभरे सांस
दे दे हम इसे - उधार ही सही ।

हम इतने करीब....इतने पास..
और फिर भी
एक-दूसरे को
देखा है हमने
ऐसे
जैसे मैं स्टेशन पर
औस तुम
गुजरती ट्रेन के मुसाफिर ।

मेरी रगरग में
बहजी जा रही है
सर्पदंश की सी तीव्र
तुम्हारे लिये मेरी झंशनाएं
लेबरनम के पीले फूलों से ढका
लाल पथरीला रास्ता
तुम्हारे इंतजार में
बिछा हुआ - सा,
थक सा..बुझ सा गया है ।
शाम का रंग
मेरी उदासी से मिलता
सुर्मयी सा हो चला है
पलकों से गिरता
गर्म - खारा - सा पानी
तकिये को भिगोता रहता है...रातभर
क्यो नहीं चले आते तुम ?
मुझ तक.....मेरे लिये ।

हम अनजान
अपरिचित
उपर की तरफ बढ़ती लिफ्ट के
दो हमसफर...
....चुपचाप गुजरता वक्त
और बीच बीच में
चमकते बदलती बढ़ती
मंजिलों के नंबर
पता नहीं
कौन - कहां उतरेगा ?

मुस्कराहटों के पल
मिलने बिछड़ने के
कुछ अधुरे क्षण
गिले - शिकवों की
वह छोटी - छोटी लड़ाई
कुछ टूटी - कुछ बिखरी
कही - अनकही
अपेक्षाओं की वह ल...म्बी-सी लिस्ट
खयालों से भरी कुछ अकेली शामें
इंतजार से सारा हिसाब
हमारे रिश्ते का ?!

उठते पल से
सोते क्षण तक
समय से जुडी
कभी कभी बातें ऐसी है
जो कही नहीं जाती
अनुभव के कुछ ऐसे पल
जिन्हें शब्दों में कहा
मुश्किल ही नहीं - नामुमकिन है
वही बातें - वही सारे पल
तुम्हारे लिए - सिर्फ